

เคียงใจปจว

ณอนมไข่มุก

“อะไรนะ! อยู่ด้วยกันมาสิบสองปี ถ้ามจริง นานเหมือน
คู่แต่งงานเลยนะเนี่ย”

หญิงสาวผมขอยสั้นในชุดข้าราชการกล่าวเสียงดังลั่นพร้อมกับ
ตบฝ่ามือลงบนหน้าขา ทำที่อะอะมะเหิงของเธอคงไม่เป็นปัญหาอะไร
หากตอนนี้เธอไม่ได้นั่งอยู่ในร้านกาแฟที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมาย และ
ผู้คนเหล่านั้นกำลังหันมองเธอเป็นตาเดียว

“มึงเบาๆ น้อยก็ได้”

เพลงพินั่งตัวเกร็งพลางดูคาเฟ่ในแก้วแก้วเขิน หญิงสาวอายุ
ล่วงเข้าวัยสามสิบสี่ปี แต่งกายอย่างสาวออฟฟิศทั่วไป สวมเสื้อเชิ้ต
สีขาวกับกระโปรงทรงสอบสีเบจ รวบผมหางม้าสีน้ำตาลอ่อนไว้กลาง
ศีรษะ

“เออ โทษที กูอึ้งเลยอะ” มธุรสสูดลมหายใจเข้าและระบาย
ออกมา คิ้วแกว่งขาเขี้ยวเย็นของตนมาดูตบ้าง

มธุรสทำอาชีพข้าราชการครู สอนอยู่ที่โรงเรียนในจังหวัด
สมุทรสงครามก่อนจะย้ายมาประจำที่โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในจังหวัด
เชียงใหม่ เมื่อได้ทราบข่าวว่าเพื่อนสมัยมัธยมปลายอย่างเพลงพิน
ทำงานอยู่ใกล้ๆ แถวนี่เช่นกันจึงหาโอกาสนัดพบปะพูดคุย และได้ทราบ

เรื่องราวสุดพิลึกจากปากของเพื่อนผู้ซึ่งทำงานเป็นเลขาฯ ให้แก่ ‘ผู้ทรงอิทธิพล’ ในแถบท้องถิ่นมานานถึงสิบสองปี

ให้ตาย คนเรามีความอดทนกับสิ่งแวดล้อมเดิมๆ เจ้านายคนเดิมได้มากถึงเพียงนี้เสียหรือ

“แสดงว่าเจ้านายมีใจดีมากเลยดิเพลง ถึงอยู่มาได้ถึงสิบสองปีเนี่ย”

ใจดี คนอย่างปฐวีนี้มีศัพท์บัญญัติไว้ว่าใจดีมีัยนะ...เพลงพินครุ่นคิด แต่ก็ตอบออกไปแบบรักษาน้ำเจ้านายสุดที่รัก

“ใจดีนะปैया เงินเดือนก็ดีถึงทำงานกับเขาได้นานไง พอละเปลี่ยนงานใหม่ก็ขึ้นเงี้ยวแล้ว ชินกับอะไรเดิมๆ มากกว่า”

“อ้อ เงินเดือนเท่าไรอะ” มธุรสแสดงความอยากรู้อยากเห็นโดยไม่เก็บอาการ

เพลงพินอดัดใจที่จะตอบคำถามนี้ พอดีกับเสียงเรียกเข้าสมาร์ตโฟนดังขึ้นเสียก่อน

“แป็บนึงนะมึง เจ้านายกูโทร. มา”

ร่างอวบอ้วนลุกขึ้นเดินไปผลักบานประตูกระจกใสออกไปด้านนอกร้านกาแฟ ซึ่งเป็นสวนหย่อมตกแต่งสวยงาม มีคนนั่งถ่ายรูปอยู่ประปราย แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอ

“ฮัลโหลคะ” เพลงพินกรอกเสียงไปตามสาย แล้วก็ต้องสะดุ้งกับเสียงชวนแสบแก้วหูของอีกฝ่าย

“คุณเพลง คุณอยู่ไหน!”

เลขาฯ สาวขมวดคิ้ว นี่ไม่พอใจปฐวีที่อะอะก็เรียกใช้ นี่มันเวลาพักกลางวันของเธอแท้ๆ

“เพลงอยู่ร้านกาแฟข้างนอกคะ คุณปัดมีอะไรคอยคุยกันเวลางานนะคะ”

“ไม่ได้! คุณต้องมา...” ปลายสายหอบหายใจราวกับไปวิ่งแข่ง

โอลิมปิกมา “มาช่วยผมเดี๋ยวนี้ เแฮ้! ออกไปสิไว้ย!”

เพลงพิณสุดลมหายใจเข้าลึก พยายามระงับความโกรธ “คุณ บัดตั้งสตินะคะ จะให้เพลงช่วยอะไรก็พูดให้มันรู้เรื่องหน่อยค่ะ”

“คุณต้องมาช่วยจัดการมัน เอามันออกไป ก่อนที่ผมจะตายอยู่ในห้องน้ำ...” เสียงของปฐวีรอยแรงคล้ายคนจะเป็นลม ที่นี้ต่อมความห่วงใยของเลขาฯ เพียงคนเดียวจึงได้เริ่มทำงาน

“งูเหระคะคุณบัด! อยู่เฉยๆ นะคะ อย่าเพิ่งขยับ เดี่ยวเพลงจะรีบ...”

“แมลงสาบ!!! ช่วยผมด้วย มีแมลงสาบอยู่ในห้องน้ำ มันบิน มันบินมาหาผม!!! อ้า!!!”

ไม่มีใครไม่รู้จัก ‘ไร่พนารักษ์’ ใน พ.ศ.นี้...

อาณาเขตพื้นที่กว้างขวางหลายร้อยไร่ ปลุกพืชผักผลไม้เจริญงอกงาม ส่งออกขายทั้งในและต่างประเทศ ฟาร์มปศุสัตว์อีกมากมาย นับร้อยชีวิต แต่นั่นไม่ใช่ธุรกิจหลักของไร่พนารักษ์

รีสอร์ท ‘เฮือนสุรภิ’ ต่างหากที่เป็นธุรกิจหลัก ทั้งยังเป็นไฮไลต์ของไร่พนารักษ์ ด้วยตัวรีสอร์ทออกแบบสไตล์ล้านนาประยุกต์ผสมผสานความเป็นตะวันตกสมัยก่อน ตั้งอยู่ริมลำธารสายเล็กๆ ท่ามกลางป่าไม้มรณซึ่งส่วนหนึ่งเป็นต้น ‘สุรภิ’ หรือจะเรียกว่า ‘สารภิ’ ก็ได้ เป็นต้นไม้ที่ออกดอกสีขาวอมเหลืองส่งกลิ่นหอมรัญจวน โดยจะออกดอกในช่วงมกราคมถึงช่วงมีนาคม อากาศสดชื่นเย็นสบายชวนให้น่าพักผ่อนหย่อนใจ

นอกเหนือจากนี้ยังมีกิจกรรมหลากหลายบริการสำหรับผู้เข้าพัก และนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นขี่ม้า สนามยิงปืน เครื่องเล่นต่างๆ เก็บผักผลไม้ ให้อาหารแพะกับแกะ สัมผัส ‘คัมเขาวมาลย์’ ตลาดขายสินค้าเล็กๆ ในไร่ ของที่ระลึก ไปจนถึงของใช้อุปโภคบริโภค มีบริการ

เช่าชุดถ่ายรูป วิรัทชอบสนุกๆ รวมอยู่ครบ เรียกได้ว่าถ้ามาเที่ยวไร่นารักษ์สักครั้ง ได้คอนเทนต์อีกประมาณล้านแปดให้อัปลงโซเชียลมีเดีย

ธุรกิจเจริญเติบโตไปได้สวย มีการบริหารจัดการที่ดี สร้างรายได้มหาศาลถึงเพียงนี้ เจ้าของไร่คงไม่พินเป็นคนที่มีความสามารถ มีวิสัยทัศน์กว้างไกลดูจพญาเหี่ยว

ใช่ ‘ปฐวี พนารักษ์’ เจ้าของไร่คนปัจจุบัน ชายหนุ่มรูปงามวัยสามสิบหกปีเป็นเช่นนั้นจริง นอกจากจะเป็นนักธุรกิจไฟแรง เขายังเป็นผู้ทรงอิทธิพลในท้องถิ่นที่เคยมีเสียงซุบซิบนินทากันอย่างลับๆ ว่าเขาเป็นมาเฟีย และมักจะมีเรื่องห้าห้ากับ ‘เมฆา วรานุกร’ เจ้าของไร่วรานุกร ที่มีอาณาเขตไร่นาติดต่อกันอยู่เป็นประจำเมื่อห้าปีก่อน

แต่มันก็แค่ห้าปีก่อนละนะ... ปัจจุบันนี้ไม่มีอะไรแบบนั้นแล้ว

ปฐวีแทบจะเป็นผู้ชายใสสะอาด โปรไฟล์ดีเลิศ คอนเซ็ปต์หนุ่มหล่อ บ้านรวย ที่ทางมหาศาลต้องมา ทว่าจุดอ่อนของเขากลับเป็นอะไรที่คนนอกคาดไม่ถึง มีเพียงแค่เลขาฯ ของเขาเท่านั้นที่รู้ความลับข้อนี้

และเพลงพินกำลังวัง วังสุดชีวิต วังหน้าตั้งเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ของครอบครัวพนารักษ์ทันทีหลังจากจอตระยนต์เสร็จ โชคดีที่บ้านหลังนี้หลบลิ้นห่างไกลจากตัวออฟฟิศทำการกับรีสอร์ต จึงไม่มีใครเห็นท่าวังในสภาพดูไม่ได้ของหญิงสาว ยกเว้นแต่ลูกน้องชายฉกรรจ์คนอื่นๆ ของปฐวีเท่านั้น ซึ่งเพลงพินไม่แคร์ เพราะสนิทกันมากอยู่แล้ว

“มีอะไรหรือเปล่าน้องเพลง” วิชัย มือขวาของปฐวีกำลังนั่งจดเอกสารอยู่ในห้องรับแขก เอ่ยถามอย่างแปลกใจ เมื่อเลขาฯ เจ้านายวิ่งอืดหลุดเข้ามา ท่าที่เร่งร้อนนั้นทำให้เขาต้องพลอยลุกขึ้นยืนตามไปด้วย

“ไว้เพลงจะอธิบายทีหลังนะคะพี่ชัย!” เพลงพินร้องบอก ไม่แม้แต่จะหยุดมองตามเสียงเรียกของหนุ่มรุ่นพี่ เธอขอยเท้าเปล่าๆ วิ่งขึ้นบันไดไปยังชั้นสองจนมาถึงหน้าประตูห้องนอนของปฐวี เคาะบุญที่

เขาไม่ได้ลืดอกประตุ

แกรีก~

เธอหมุนก้านลูกบิดพลาจแทรกกายเข้าไปในห้องนอน ว่องไว รวากับนิินจา ทว่าพอเข้ามาแล้วแทนที่จะได้ยินเสียงสบถด่าแมลงตัว ร้ายกับเสียงร้องอันตื่นตระหนกของปฐวี กลับได้รับเป็นความเสียวบั่น แทน และนั่นทำให้หัวใจของเพลงพินแทบหยุดเต้น เกรงว่าเจ้านายของเธอจะเป็นอะไรไป เขากลับจนลืมหวฟาดพื้นไปแล้วหรือไม่ เธอรีบตรงรี่ไปเคาะประตูห้องนี้

ปัง ปัง ปัง!

“คุณปัด! โอเคไหมคะ ตอบเพลงหน่อย!”

ไม่มีเสียงตอบรับ เพลงพินไม่มีทางเลือกแล้วนอกจากถือวิสาสะ เปิดประตูเข้าไป ไม่ว่าจะพบเจอปฐวีในสภาพเปื้อนสียหรือไม่ว่าเธอไม่สน ชีวิตเขาสำคัญกว่า

และเมื่อเปิดประตูห้องนี้ออกจนสุดแรง ภาพที่เห็นทำเอาเพลงพิน ตาเบิกกว้าง ร้องสบถออกมาเสียงดังลั่น

“คุณปัด!”

ปฐวีนั่งคุกคู้อยู่ริมกำแพงห้องน้ำตรงพื้นที่ส่วนฝักบัว ในสภาพที่ท่อนล่างยังมีผ้าเช็ดตัวห่มคลุมเอาไว้ เขาสลับสไลหัวฟิงกำแพงในท่อนั้น

เพลงพินรีบเข้ามาประคองร่างสูงใหญ่ของเจ้านาย ใช้ฝ่ามือตบ แก้มเขาเบาๆ พลาจส่งเสียงเรียก

“คุณปัด คุณปัดคะ”

“คุณเพลง มาแล้วหรือ...” เขาตอบรับเสียงแหบแห้ง ปรี๊ดเปลือกตา ขึ้นมอง ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาขีดเผือดอย่างน่าเวทนา ชูแขนอ่อนแรงขึ้นชี้นิ้วลั่นๆ ไปทางท่อระบายน้ำที่อยู่ไม่ไกล

“มันอยู่นั้น”

เพลงพินหันมองตามก็ไม่พบสิ่งใด ในระหว่างที่ปฐวีเป็นลม
แมลงสาบอาจจรีไปไหนต่อไหนแล้ว

“ไม่มีค่ะ มันน่าจะไปแล้วละ” เธอถอนหายใจ หันกลับมามอง
สภาพของคนใกล้ตาย

“มันน่ากลัวมากคุณเพลง มันบินมาเกาะจมูกผม...” เขาจูบจมูก
ตัวเองบ่อยๆ ให้เลขาฯ ดู กิริยาท่าทางเขาเหมือนเด็กอนุบาลมาฟ้อง
แม่ว่าโดนเพื่อนแกล้งไม่มีผิด

“ไว้เดี๋ยวค่อยเล่าก็ได้ค่ะ ตอนนี้ลูกไหวมั๊ย”

“ผมอยากลุก แต่ขาผมอ่อนไปหมดแล้ว”

เพลงพินพยักหน้าอย่างเห็นใจ เข้าใจในความรู้สึกกลัวสุดขีด
ตัวของปฐวียังสั่นงันงกอยู่เลย เขาจะไปเหลือเรี่ยวแรงทำอะไรได้

“จับผ้าขนหนูดีๆ นะคะ เพลงจะช่วยพยุง” เธอจับท่อนแขนแข็ง
แรงพาดบ่า ไม่ลืมหัดจับให้เจ้านายปิดตัวตนท่อนล่างเอาไว้ ด้วย
กลัวอะไรต่อมิอะไรจะไถลออกมาหักทลาย

เขาทำตามเธออย่างว่าง่าย จากนั้นเธอก็ออกแรงอยู่สองสาม
ครั้งกระทั่งสามารถพยุงปฐวีออกไปจากห้องน้ำได้สำเร็จ

ขาดอกคาโหมยลส์ส่งกลิ่นหอมลอยตลบอบอวลทั่วห้องนอน

เพลงพินประคองกาน้ำชาลายครามรินลงในถ้วยชา ใส่น้ำผึ้งหนึ่งช้อนชา
แล้วคนเบาๆ ตามสูตรที่ปฐวีโปรดปราน

“ไม่รู้มีแมลงสาบได้ไง ปกติมันไม่เคยมี หรือวอดนี่ป่าร้างแกล
ทำความสะดวกไม่ดี” ชายหนุ่มในชุดคลุมนอนบนเตียงแห่ง ดวงตา
แห้งแล้งเหม่อมองเลขาฯ ขณะเอาแท่งยาดมอึ้งจุ่มก

“ไม่ใช่เรื่องของความสะดวกเสมอไปหรอกค่ะ มันมีหลายปัจจัย
ที่ทำให้แมลงสาบหลงเข้ามา แต่เดี๋ยวเพลงจะย้ายกับป้าร้างเรื่องนี้ไปอีกที
แล้วกัน” หญิงสาวบอกก่อนจะเดินนำถ้วยชามามอบให้เขา

“ขอบคุณ” เขาพยักหน้ารับ จิบชาแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่
“ผมไม่กล้าเข้าไปอาบน้ำเลย”

“ถ้าคุณบัตจะไม่อาบก็รีบแต่งตัวให้เสร็จแล้วไปออฟฟิศได้แล้ว
คะ ปายโมงครึ่งแล้ว เลยเวลางานมาครึ่งชั่วโมง”

“ลาได้ไหม เมื่อเช้าเข้าไปตรวจงานในไร่ก็เหนื่อยแล้ว ยังมาเจอ
ฤทธิ์แมลงสาบตอนกลางวันแสบๆ อีก พุดตรงๆ คือผมหมดแรง”

“เพลงเห็นใจคุณบัตนะคะ”

“แปลว่าลาได้?” ปฐวีเลิกคิ้ว

“ไม่ได้คะ วันนี้มีงานที่คุณบัตต้องสะสมให้เรียบร้อย มีประชุม
กับทางมาเลเซียเรื่องส่งออกสินค้าตอนบ่ายสามโมง ห้าโมงแวะเข้าไป
พูดคุยกับแขกที่มาพักที่รีสอร์ท ทุ่มหนึ่งไปงานประชุมการกุศลแทน
คุณท่าน นี่เช็กตารางงานที่เพลงส่งให้ทางไลน์หรือยังคะ”

“ยัง ตื่นเช้ามาก็เข้าไปตรวจงานในไร่ ไม่ได้เปิดโทรศัพท์ ว่าแต่
ตัดข้อแวะไปคุยกับแขกที่มาพักได้ไหมเนี่ย ไม่ทำสักอาทิตย์ไม่เป็นไร
หรอกมั้ง เว้นๆ ไปบ้างเถอะ ผมไม่ไปเขาก็พักกันได้না” คิ้วหนาขมวด
มุ่น

“ไม่ได้คะ นี่เป็นนโยบายของทางทีมฟิอาร์ เพื่อภาพลักษณ์
เจ้าของไร่ที่ดีของคุณบัต การพูดคุยทำความรู้จักกับแขกที่มาพักสำคัญ
มาก มันจะแสดงให้เห็นว่าคุณบัตใส่ใจ เข้าถึงได้ แล้วก็ถือว่าได้รับฟัง
ความเห็นของแขกที่มาพักด้วย ว่าชอบตรงไหน อยากให้ปรับปรุงอะไร
การตลาดที่ดี ณ ตอนนี่คือการบอกต่อ การรีวิวนะคะ ถ้าแขกที่มาพัก
ประทับใจก็จะมีแขกคนต่อไปเรื่อยๆ คุณบัตก็เห็นแล้วว่ากระแสตอบรับ
มันดีมาโดยตลอด เพราะฉะนั้นต้องรักษาระดับต่อไป” ประโยคสุดท้าย
เพลงพินัย้าเสียงเข้ม

“เพลงจะเตรียมเสื้อผ้าไว้ให้ ถ้าตีห้าเสร็จก็แต่งตัวแล้วตามไป
ออฟฟิศนะคะ”

“ผมไม่อาบน้ำไม่ได้ เหม็นเหงื่อตัวเองจะแย่”

“งั้นก็ไปอาบน้ำคะ”

“ผมกลัวแมลงสาบอะ”

“ถ้างั้นไปขออาบน้ำห้องคุณท่านมั๊ย”

“จะบ้าหรือคุณ แบบนั้นคุณพ่อก็สงสัยพอดี”

“แล้วจะเอายังไงคะ” เธอชักรำคาญ ยกแขนสองข้างขึ้นกอดอก

“คุณช่วยอยู่เป็นเพื่อนผมหน่อย”

ปฐวีเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดอ้อนวอน ดวงตาคู่คมจ้องมองเลขฯ ที่ยื่นคำห้อยอยู่ประหนึ่งสุนัขโกลเด้นขอความเห็นใจ

“ก็ได้ค่ะ เร็วๆ นะคะ เพลงมีงานต้องทำอีกเยอะ” เพลงพินเคาะนาฬิกาข้อมือ

“ได้ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

เขาส่งถ้วยชาว่างเปล่าคืนให้เธอ รีบคว้าผ้าขนหนูรูดไปเข้าห้องน้ำ กวาดสายตาสอดส่องทุกซอกทุกมุม ดูแล้วดูอีกจนแน่ใจว่าแมลงสาบตัวร้ายไม่อยู่จึงค่อยจัดการปิดประตู ปลีเสื้อผ้าอาบน้ำ ได้ยินเสียงกุกกักด้านนอกที่ดังมาจากเลขฯ ก็พอให้อุ่นใจว่ายังมีเธออยู่

ถึงอย่างนั้นปฐวีก็ยังแอบมองบนในระหว่างแปรงฟันอยู่หน้ากระจก บางทีเขาก็เบื่อความเข้มงวดของเพลงพิน เบื่อความจู้จี้จุกจิกของเธอ อันนั้นก็ได้ อันนี้ก็ไม่ได้ เขาชักสงสัยแล้วว่าใครเป็นเจ้านาย ใครเป็นลูกน้องกันแน่

ก็ได้แต่สงสัยนั่นแหละ รู้ตัวอีกที ปาไปหนึ่งทศวรรษกับอีกสองปี...

“รีบหน่อยคะคุณปัด!” เสียงเพลงพินตะโกนมาจากด้านนอก

“รู้แล้วๆ จะเสร็จแล้ว!” เขาตะโกนกลับไป

นี่ถ้าไม่ติดว่าเธอคือคนแรกและคนสุดท้ายบนโลกใบนี้ที่เขาต้องการให้รู้ความลับเรื่องกลัวแมลงสาบแล้วละก็ เขาคงไล่เธอออกไป

นานแล้ว!

เวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง ปฐวีพร้อมด้วยผู้ติดตามคือวิชัยกับ
เพลงพิณเดินทางมาถึงโรงแรมหรูในตัวเมืองเชียงใหม่ซึ่งเป็นสถานที่
สำหรับใช้จัดงานประมูลผลงานศิลปะเพื่อการกุศล เดิมทีแล้วผู้ถูกเชิญ
มาร่วมงานคือเปรมทัตบิดาของปฐวี ผู้มีความชื่นชอบหลงใหลในงาน
ศิลปะ ทว่าไม่อาจมาร่วมงานได้เพราะปัญหาสุขภาพ

ส่วนตัวปฐวีไม่ได้มีความชื่นชอบหลงใหลอะไรเป็นพิเศษ คิด
เพียงแค่ว่าวันนี้เห็นผลงานชิ้นไหนสวยเข้าตา ก็จะไปประมูลกลับไปฝาก
บิดาสักชิ้นเท่านั้น สุดท้ายแล้วคงไม่พินให้เพลงพิณช่วยขึ้นน้ำอีกตามเคย
เพราะไม่ว่ารายนั้นจะเลือกสิ่งใดให้ก็มักถูกออกถูกใจบิดาเขาไปเสีย
หมด

“คุณปัด หันมานี่หน่อยค่ะ” เพลงพิณเอ่ยเรียกเจ้านายขณะอยู่
ในลิฟต์ที่จะพาไปยังชั้นห้องจัดงาน ล้วงมือควานหาบางสิ่งในกระเป๋า
ถือใบหู

“อะไร” ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเทาหันมองพลางเลิกคิ้ว

“ยื่นหน้ามาค่ะ เดี่ยวเพลงเดิมนลิปให้”

“ฮะ!” คิ้วหนาขมวดมุ่น ส่วนเลขาฯ สาวไม่พูดพริ้งทำเพลง เปิด
ฝาแท่งลิปสติกออกมาเตรียมทาให้

“เฮ้ย ไม่เอาไม่ทา” ปฐวีผงะถอยหลังแทบไม่ทัน ใบหน้าหล่อ
เหลาตื่นกลัวราวกับว่าแท่งลิปสติกคือเข็มฉีดยาไฟก็มีปาน

“คุณปัดปากซีดมาก ไม่เชื่อดองหันไปดูกระจกสิคะ” เธอขยับปาก
ไปทางแผ่นกระจกเงาในลิฟต์ พอชายหนุ่มหันไปมองก็พบว่าเป็นอย่างที่
เธอพูดจริง

“แค่ทาลิปมันก็พอแล้วมั้ง ผมไม่ใช่ผู้หญิงนะ ทาลิปสีทำไม”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายก็ทาลิปสีได้คะคุณปัด วันนี้คนใหญ่คนโตมา

กันเยอะ คนในแวดวงธุรกิจเดียวกันก็เยอะ คุณก็ต้องมีบุคลิกที่ดีดี
สง่างาม จะมาปากชืดเหมือนคนป่วยไม่ได้ ยืนหน้ามาคะ”

ท้ายที่สุด ปฐวีก็ต้องยอมจำนนให้เพลงพินอยู่ดี เขาถอนหายใจ
เฮือกใหญ่แล้วยืนในหน้าคמคayเข้าไปหาเธอ ยิ่งเหลือบไปเห็นวิชัยกลับ
ข้างจนตัวโยกก็ยังเจ็บใจนัก

เจ็บใจ...แต่ทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว!

“เพลงจะทำให้บางๆ มันไม่เข้มไปหรอก ดูเป็นธรรมชาติ”

หญิงสาวบอกเสียงนุ่มนวล ทาลิปทินต์บางๆ ลงบนริมฝีปาก
กระชับด้วยความตึงตังใจ กิริยาท่าทางนั้นอยู่ในสายตาของปฐวี
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในดวงตาคู่สีน้ำตาล
อ่อน เข้ากับเรือนผมสีน้ำตาลที่เกล้ามวยเรียบร้อยปล่อยลอนม้วน
เกลียวลงมาเคลือบใบหน้ารูปไข่

ก็รับรู้แหละว่าเลขาฯ ของเขามีหน้าตาสะสวยชวนมอง ใครได้
เห็นก็พุดชมกันไม่หยุดปาก แต่เขาที่อยู่ใกล้ชิดกับเธอที่สุดกลับรู้สึก
เฉยๆ อาจเป็นเพราะความดู ความเจ้าก็เจ้าการ ความสนิทสนม ทำให้
เขามองไม่เห็นความสวยงามใดๆ นอกจากผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง

“ม่่มปากนะคะ”

“...”

“คุณปิด ม่มปากคะ”

“อ้อ”

ปฐวีดึงตัวเองออกมาจากห้วงความคิด เขาม่่มริมฝีปากตาม
คำสั่งของเพลงพิน เสร็จแล้วจึงหันไปสำรวจตัวเองในกระจกอีกครั้ง
เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงสัญญาณประตูลิฟต์ดังขึ้นพอดี

การประมูลเริ่มขึ้นในเวลาสองทุ่ม ผลงานศิลปะหลากหลายชิ้น
จากศิลปินชื่อดังถูกทยอยนำมาแสดงบนเวที ราคาประมูลเริ่มต้นคือ
สามแสนบาท แน่นอันว่ำบรรดาเศรษฐีกระเป๋านักทั้งหลายย่อมต่อผู้

เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ ยกแขนชูป้ายหมายเลขของตนเอง ขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อตัดราคาของคู่แข่ง

เพลงพินคิดว่ามันเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีกับหน้าตาทางสังคมอยู่ แล้ว บางทีเศรษฐกิจระเปาหนักที่นั่งอยู่ในงานนี้อาจไม่ได้ชอบผลงาน ศิลปะมากมายอะไรขนาดนั้น แค่ต้องการชนะและประกาศให้รู้ว่า ตนเองได้ช่วยเหลือมูลนิธิโน้น กองทุนนี้ผ่านการซื้อรูปวาดของศิลปิน ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องที่ดีแหละนะ...

“นี่ มีรูปที่ถูกใจคุณบ้างหรือยัง ผ่านมาสี่รูปแล้วนะ”

ปฐวีกระซิบ เมื่อเห็นเลขาฯ ข้างกายยังคงนิ่งเฉย ไม่มีปฏิกิริยา ใดๆ

“อ้าว แล้วมาถามเพลงทำไมคะ คุณบัดเป็นคนประมูลเองก็แล้ว แต่คุณบัดสิ”

“ผมประมูลเองที่ไหน ประมูลไปให้คุณพ่อหนุ่ม แล้วคุณพ่อน่ะ ชอบทุกอย่างที่คุณเลือกให้อยู่แล้ว”

ประโยคท้ายชายหนุ่มทำเสียงขึ้นจมูก เพลงพินเห็นดังนั้นก็ กระตุกยิ้มมุมปาก เลิกความมอเจ้านาย

“คุณบัดอีกจ๋าเหรอะคะ”

“โอ๊ย อีกจ๋าอะไร ผมไม่อยากเป็นลูกรักของคุณพ่ออยู่แล้ว ยก ให้คุณเป็นไปเลยคนเดียว”

“จ้ะแปลว่ามรดกทุกอย่างจะตกเป็นของเพลง คุณบัดยอมได้ เหรอ”

“ทุกวันนี้มันก็เหมือนเป็นของคุณอยู่แล้ว”

ปฐวีไม่คิดว่าตัวเองพูดเกินจริงนัก ทุกวันนี้เขารู้สึกเหมือนเป็น หนึ่งขีดของเพลงพิน

คนที่มือำนาจชักใยอยู่หลังราชบัลลังก์ที่แท้จริงคือเธอต่างหาก

“คุณบัดเลอะเทอะใหญ่แล้ว หนุ่ม ดูรูปนั่นสิคะ สวยมากเลย”

เพลงพินัยปากไปทางเวที เจ้าหน้าที่สองคนกำลังประคอง
รูปภาพซึ่งดูคล้ายคลึงคลาว่าเป็นหญิงสาวในชุดไทยมาตั้งกลาง
เวที ท่ามกลางเสียงฮือฮาของแขกในงาน

“ผลงานชิ้นนี้มีชื่อว่ากินรีรายรำ เป็นผลงานของอาจารย์วิจิตร
วิทยา นะคะ เงินที่ได้อาจารย์จะนำไปบริจาคให้โรงพยาบาลทั้งหมด”

“คุณบัดเตรียมประมูลรูปนี้ได้เลยคะ” เพลงพินบอกเจ้านาย
พร้อมกับสุดลมหายใจเข้าลึก ดวงตาจับจ้องไปยังรูปวาดตรงหน้า

“รูปนี้เหอ ทาไมอะ” ปฐวีอดสงสัยไม่ได้อยู่ดี

“คุณท่านชอบอ่านวรรณคดีคะ คงจะอินเป็นพิเศษ แล้วอีกอย่าง
ปีนี้คุณท่านควรได้ทำบุญกับโรงพยาบาลเป็นการเสริมดวงด้านสุขภาพ
ด้วย”

“อ้อ” เขาพยักหน้ารับ “นี่สินะลูกรักตัวจริง”

“เบอร์สิบยกแล้วนะคะ สามแสนสองหมื่นบาทคะ เบอร์ศูนย์สี่
สามแสนสี่หมื่นบาท เบอร์ยี่สิบสอง สามแสนหกหมื่นบาทคะ มีใครให้
มากกว่านี้อีกมั๊ยคะ โอเค! เบอร์ศูนย์แปด สามแสนแปดหมื่นบาท”

ผู้คนในงานเริ่มประมูลกันอย่างดุเดือดเคล้าเสียงเชียร์อับของ
พิธีกร และในที่สุดปฐวีจึงตัดสินใจชูหมายเลขของตนเองขึ้นเมื่อพิธีกร
เริ่มนับ

“เบอร์สิบหก สี่แสนค่า! มีใครยกอีกมั๊ยคะ สี่แสนบาทครั้งที่หนึ่ง
สี่แสนบาทครั้งที่สอง...”

จังหวะนั้นหลายๆ คนคิดว่าผลงานชิ้นนี้คงจบที่สี่แสนบาทและ
ปฐวี พนารักษ์ คงได้มันไปครอบครอง ทว่ากลับมีใครอีกคนยก
หมายเลขของตนเองขึ้นมา

“เบอร์สามสิบ สี่แสนสองหมื่นบาทคะ”

และมีหรือปฐวีจะยอม เขาชูหมายเลขของตนขึ้นสู้ในทันที

“เบอร์สิบหก สี่แสนสี่หมื่นบาท เบอร์สามสิบ สี่แสนหกหมื่นบาท

เบอร์ลีบก สีสันแปดหมื่นบาท” พิศกรสาวแทบหายใจไม่ทัน ผู้คน
ในงานเริ่มหันมองปฐวีกับคู่แข่งเบอร์สามสิบ

เพลงพินเองก็อยากรู้อยากเห็นเช่นกันว่าเบอร์สามสิบเป็นใคร
แต่อีกฝ่ายน่าจะนั่งอยู่ด้านหลัง

“เบอร์สามสิบ ห้าแสนบาท ห้าแสนบาทครั้งที่หนึ่ง ห้าแสนบาท
ครั้งที่สอง”

“จริงๆ คุณปิดไม่ต้องสู้แล้วก็ได้ นะคะ รอดูรูปอื่นดีกว่า” เพลง-
พินกระซิบบอกเจ้านาย กลัวราคามันจะเฟ้อไปมากกว่านี้

“ห้าแสนบาทครั้งที่... เบอร์ลีบก ห้าแสนสองหมื่นบาทค่ะ”

แต่สุดท้ายปฐวีไม่ฟังคำทัดทานของเธอ เขาชูหมายเลขขึ้นใน
วินาทีสุดท้าย

“ห้าแสนสองหมื่นบาทครั้งที่หนึ่ง ห้าแสนสองหมื่นบาทครั้งที่
สอง ห้าแสนสองหมื่นบาทครั้งที่สามค่า ยินดีด้วยนะคะ ขอเชิญมาถ่าย
ภาพที่ด้านหน้าเวทีเลยคะ”

เสียงปรบมือเกรียวกราวดังลั่นห้องจัดงาน ปฐวีขยับเสื้อสูทลุก
จากเก้าอี้ไปด้านหน้าเวทีพร้อมกับเพลงพิน หนุ่มหล่อสาวสวยยืนถ่าย
ภาพเคียงคู่กับรูปวาดที่ประมูลได้ สายตาแขกเหรื่อในงานจับจ้องที่คน
ทั้งสองอย่างสนใจ

“นั่นคุณปิด ไรฟนาร์กซ์หรือเปล่า เขามีภรรยาแล้วหรือ”

“ไม่ใช่ภรรยาหรอก นั่นเลขาฯ เขา”

“ตาย สวยหล่อเหมาะสมกันดีจัง”

คุณหญิงคุณนายในชุดผ้าไทยกระซิบกระซาบกันอย่างออกรส
กระนั้นก็ดังพอให้ ‘ก้องเกียรติ’ ชายหนุ่มเจ้าของเบอร์สามสิบได้ยิน
สายตาของชายหนุ่มจับจ้องหญิงสาวในชุดเดรสยาวบนเวที และเธอก็
บังเอิญหันมาสบตากับเขาพอดี

แม้จะมีระยะห่างระหว่างกันแสนไกล แต่ก้องเกียรติก็อ่านความ

รู้สึกหลายๆ อย่างผ่านดวงตาคู่นั้นของเธอออก

เพลงพินสาบานได้เลยว่า ถ้าเธอไม่เสียดายเครื่องสำอาง
บนใบหน้าที่บรรจงแต่งแต้มมาอย่างดี เธอจะวิกน้ำจากก๊อกลูบหน้า
แรงๆ ประหนึ่งล้างความทรงจำที่ไม่อยากจำออกไป

‘ความทรงจำเกี่ยวกับแฟนเก่า’

แต่เพราะความเสียดายเครื่องสำอางมีมากกว่า เธอจึงได้แต่ยืน
เหม่ออยู่หน้าเคาน์เตอร์อ่างล้างมือในห้องน้ำของโรงแรมอยู่อย่างนั้น
โดยไม่ได้นั่งมือทำอะไร พยายามจัดระเบียบความคิด เรียบเรียงความ
รู้สึก กำหนดลมหายใจเข้าออกแบบที่ทำมาตลอดเวลาสติแตก

แล้วมันก็ฟังไม่เป็นท่า ก่อนประจวบอย่างที่เก็บซ่อนไว้ในส่วน
ลึกของหัวใจเพลงพินระเบิดตูม ความรู้สึกที่ตกตะกอนได้ตอนนี้มีเพียง
ความจุกเจ็บจนพูดไม่ออก หัวสมองชายับ แข็งขาไร้ซึ่งเรียวแรง

ผู้ชายคนนั้นจะโผล่หัวมาทำไมตอนนี้ ไหนๆ ก็หายไปแล้ว ทำไม
ไม่หายไปตลอดกาลเสียเลย โชคชะตาเล่นตลกอะไรกับชีวิตเธอ...

สิบกว่าปีที่ไม่ได้เจอกัน แต่เพลงพินยังคงจดจำใบหน้ากับ
ดวงตาคู่นั้นได้แม่นยำ ก้องเกียรติ เศวตอาษา

โทรศัพท์มือถือที่หญิงสาวกำเอาไว้ในฝ่ามือสั่นครี๊ดๆ สติสัมป-
ชัญญะของเธอกลับคืนมา พอพลิกหน้าจอมือถือดูพบว่าเป็นวิชัยโทร.
มา เธอหลับตาลงครู่หนึ่งแล้วกดรับสาย

“คะพี่ชัย”

“น้องเพลงอยู่ไหนครับ คุณปัดรออยู่”

“เพลงมาเข้าห้องน้ำนะคะ กำลังจะออกไป แค่นี้ก่อนนะคะ”

พอวางสายเสร็จ เพลงพินสำรวจความเรียบร้อยของตนเองผ่าน
กระจกอีกครั้ง มือกำกระเป๋าถือราคาแพงเอาไว้แน่น จากนั้นก้าวเดิน
บนรองเท้าส้นสูงด้วยท่วงท่ามาดมั่นออกมาจากห้องน้ำ ใบหน้าสวย

เจิดขึ้นในทุกย่างก้าวแม้เธอจะเห็นร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำเดินสวนมา
ใบหน้าชายหนุ่มที่เธออยากลิ้มอยู่ในครวลงสายตา ชัดเจนว่าเขากำลัง
มองมาที่เธอ แต่เธอไม่สนใจและเดินหนีไป

“เพลง”

น้ำเสียงที่ไม่ได้ยินมาเกือบสิบกว่าปีเรียกชื่อเธอ วินาทีนั้นเธอซา
ไปหมดทั้งตัวตั้งแต่หัวจดเท้า ร่างกายแข็งทื่อเหมือนถูกสาป

‘ไม่’

เพลงพินบอกกับตัวเอง กระบอกตาสองข้างเริ่มร้อนผ่าว เธอฝืน
เดินต่อไป ไม่หันหลังมองตามเสียงเรียกนั้น กว่าจะรู้ตัวว่าตัวเองเดิน
ออกมาไกลแค่ไหน แขนของเธอก็ถูกคว้าหีบเอาไว้

หัวใจดวงน้อยกระตุกสูบ รีบสะบัดแขนออกห่างอย่างรวดเร็ว
เตรียมหันไปต่อว่าคนที่ตามมาต่อแยเธอ

ทว่า...คนที่คว้าแขนของเธอไว้กลับเป็นปฐูนั่นเอง ไม่ใช่ใคร
อื่น

“เป็นอะไรของคุณ เห็นเดินเหม่อไปไกลเชียว”

ปฐูวี่เอ่ยถาม เขากับวิชัยยื่นรอเพลงพินหน้าประตูห้องจัดงาน
หลังจากงานเลิกได้สักพัก เห็นเธอเดินเลยผ่านพวกเขาไปเหมือนไม่ได้
สังเกตเห็น

“ปละ...เปล่าค่ะ เพลงโอเค แค่มองไม่เห็นคุณปิดกับพิชัย”

“แน่นอน”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว เสียงตะกุกตะกักบวกับแววตาลุกลุกลึก
‘ไม่มั่นใจ’ ดูไม่สมกับเป็นเพลงพินเอาเสียเลย ยิ่งเห็นดวงตาวาวฉ่ำน้ำ
ยิ่งทำให้สงสัย

“ค่ะ เรากลับกันเถอะ” เธอพยักหน้าซ้ำๆ

“คืนนี้ผมเปิดห้องไว้ไปออกกำลังกาย คุณกับนายชัยกลับก่อน
เลย แล้วพรุ่งนี้ถ้าไม่งคุณค่อยขับรถมารับผม”

“ได้ค่ะ”

คำว่า ‘ออกกำลังกาย’ ของปฐวี คือความหมายโดยนัยที่มีเพลงพินกับวิชัยเท่านั้นที่รู้

มันหมายถึง การนอนค้างกับหญิงสาวที่เขาเลี้ยงดูเอาไว้ โดยปกติจะเปลี่ยนคนเดือนละสองครั้งหรือน้อยกว่านั้น เขาไม่เคยเลี้ยงดูใครไว้นานๆ ส่วนมากจะเป็นสัญญาาระยะสั้น จ่ายค่าตอบแทนตามจำนวนครั้งแล้วจบ

ซึ่งเพลงพินจะเป็นคนคัดกรองผู้หญิงเหล่านั้นให้เจ้านายด้วยตนเอง มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรสำหรับเธอ ในเมื่อเขายังคงเป็นหนุ่มโสดวัยกลัดมัน นอกจากเรื่องงานก็ต้องแสวงหาความรื่นรมย์ให้ชีวิตบ้างเป็นเรื่องธรรมดา

“อุปกรณ์ป้องกันเตรียมเรียบร้อยแล้วใช่ไหมคะ”

ใช่แล้ว เธอหมายถึงถุงยางอนามัยนั่นแหละ

“อืม เตรียมละ”

“จ้ะเพลงพินกับพี่ชัยไปก่อนนะคะ เจอกันเก้าโมงตรง ห้ามเลต เพราะพรุ่งนี้คุณปัดต้องเข้าออฟฟิศเช้า”

“รู้แล้วนะ ผมไปนะ”

ปฐวีโบกมือลาลูกน้องคู่ใจทั้งสองก่อนจะเดินลี้วงกระเป๋ามาจากไปอย่างสบายอารมณ์

“สรุปเมื่อกลางวันมีเรื่องอะไรหรือน้องเพลง”

หลังจากเหตุการณ์สับเท้าแตกของหญิงสาวเมื่อกลางวันนี้ วิชัยผู้เก็บความสงสัยใคร่รู้มานานจึงได้เอ่ยถามเมื่อมีโอกาสนั่งตามลำพังสองคนกับเธอ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ คุณปัดแค่เรียกตัวเพลงด่วนเฉยๆ เรากลับกันเถอะ”

“จ้ะไปกันครับ”

บอดีการ์ดหนุ่มพยักหน้ารับ ไม่คิดถามชอกแซกต่อ ถึงเขาจะเป็นมือขวาที่ปฐวีไว้วางใจ เกิดและเติบโตมาในไร่พนาภิรักษ์ ทำงานรับใช้ใกล้ชิดครอบครัวนี้มานานแสนนาน แต่ก็เชื่อว่าเขารู้ทุกอย่าง เขารู้เท่าที่เจ้านายอยากให้รู้เท่านั้น เทียบไม่ได้เลยกับเพลงพินที่ดูจะรู้เช่นเห็นชาติเจ้านายของเขาทะลุเปลือกหมดแล้ว

ภายในห้องนอนกว้างของโรงแรม เสื้อผ้าอาภรณ์หลายชิ้น

กระจัดกระจายอยู่ตามมุมต่างๆ ตามเฟอร์นิเจอร์จากความเร่งรีบของผู้ถอด สัมพันธ์ทางกายสุดเร่าร้อนเพิ่งมาจบลงบนเตียงกว้างเมื่อตอนตีสอง สาวสวยนอนหลับไปแล้วเพราะความอ่อนเพลีย เรือนร่างเฝ้ายวนชุกกายภายใต้ผ้าห่มอุ่นหนาท่อมกลางอากาศเย็นเฉียบ คงมีเพียงชายหนุ่มเท่านั้นที่นอนไม่หลับแม้พยายามข่มตา พลิกกายไปมาบนเตียงอยู่จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงตีสี่

ร่างสูงใหญ่คว้าชุดคลุมนอนมาสวม เอื้อมมือหยิบบุหรีกับไฟแช็กรวมทั้งโทรศัพท์บนโต๊ะหัวเตียง ก่อนจะเดินออกไปที่ระเบียงแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

ปฐวีจุดบุหรีสูบ ควันสีขาจางๆ ลอยลอดออกมาจากริมฝีปาก และจมูกของเขา ดวงตาคู๋คมทอดมองควันเหล่านั่น ระหว่างรับรสชมและกลืนเผาไหม้ของมัน

เสียงหนึ่งจากความทรงจำดังขึ้นมาในหัวความคิด

‘เพลงอนุญาตให้คุณปิดสูบบุหรี่ได้เฉพาะเวลาเครียดหรือสูบได้นานๆ ครั้ง ไม่อนุญาตให้สูบเป็นประจำแล้วนะคะ เพื่อสุขภาพที่ดีของคุณนั่นเอง’

เพลงพินกล่าวกับเขาเมื่อห้าปีที่แล้วช่วงกลับมาจากสิงคโปร์ด้วยกัน ตอนนั้นเธอไปเที่ยวพักผ่อน ส่วนเขาเบื่อๆ เหนงๆ ไม่รู้จะทำอะไรก็เลยตามไปด้วย ประจวบเหมาะกับการเกิดเรื่องวุ่นวายระหว่างบิดา

เขากับครอบครัวของเมฆา เขาเลยอยากหนีไปที่ไหนสักแห่ง

หลังจากเธอประกาศห้ามเขาสูบบุหรี่ เธอก็เผด็จการด้วยการไม่ซื้อบุหรี่ให้เขาอีกเลย ทั้งยังกำชับบอดี้การ์ดทุกคนห้ามซื้อให้เขาเด็ดขาด เธอจะวางหมากฝรั่งกับลูกอมรสชาติไม่ซ้ำกันให้เขาทุกวันบนโต๊ะทำงานแทน แม้ช่วงนั้นเขาจะหงุดหงิดและทรมานแค่ไหน บ่นว่าเธอสารพัด แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าที่เลิกติดยูรี่ทุกวันนี้ได้ก็เพราะเธอ

จริงๆ ก่อนหน้าไปสิงคโปร์ด้วยกัน เพลงพินเป็นลูกไล่ของเขา มาโดยตลอด เธอยังไม่ดูเหมือนเสียอย่างทุกวันนี้เลยด้วยซ้ำ อาจเพราะพอได้ไปเที่ยวด้วยกัน ใช้เวลาด้วยกันแบบไม่มีเรื่องงานเข้ามาเกี่ยวข้อง เขากับเธอก็เลยยิ่งสนิทกันมากขึ้นกว่าเดิม เธอจึงกล้าทำอะไรที่ไม่เคยทำ

เขาอาจจะใช้คำแรงไป เพลงพินไม่ได้ดูเหมือนเสียขนาดนั้นหรอก เธอยังให้ความเคารพเขาในฐานะเจ้านายเสมอจริงๆ แล้วเธอใจดี (ในเรื่องที่สมควรใจดี) มากกว่าทุกอย่างที่เธอทำล้นมีจุดประสงค์ให้เขาเป็นคนที่ดีขึ้น และเป็นหน้าที่ของเธออยู่แล้วในการรักษาภาพลักษณ์ทุกอย่างก้าวของเจ้านาย

ต่อให้บางครั้งหงุดหงิดหรือเบือนหน้าเธอบ้าง แต่ปฐวีคิดภาพชีวิตที่ไม่มีเพลงพินไม่ออกเลยจริงๆ หญิงสาวไม่ควรทำงานกับเขานานขนาดนี้...สิบสองปี ปฏิเสธไม่ได้เลยว่ามันทำให้เกิดความผูกพัน เกิดความยึดติดซึ่งไม่มีใครมาแทนที่ได้ เลขาฯ คนใหม่ไหนเลยจะพึงประคองน้ำเข้ามาช่วยเขาจากแมลงสาบ

เวลาผ่านไปชั่วบู่หรือมวนหนึ่งหมดลง ปฐวีกำลังจะหยิบบุหรืมวนที่สองออกมาจากกล่องแต่ก็มีอันต้องชะงัก เขานำมันกลับใส่กล่องไว้ดังเดิม แค่มวนเดียวก็เพียงพอแล้วสำหรับตอนนี้

ชายหนุ่มถอนหายใจ กอดอกพลงเอนกายพิงพนักเก้าอี้ ไบหน้าหล่อเหลาเหมือนถูกเป่าอายเครื่องหมายคำถามยามครุ่นคิดเรื่องเมื่อคืนที่งานประมูล เกี่ยวกับท่าทีแปลกๆ ของเพลงพิน แม้ไม่มั่นใจว่าที่

เขาเห็นนั่นคือร่องรอยความเจ็บปวด หรือหวาดหวั่นในดวงตาของเธอหรือไม่ แต่เขารู้สึกเสียวแปลบบริเวณหน้าอกขึ้นมาทันที เหมือนเป็นกลางสังหารณ์

สิบสองปีที่ผ่านมามีหญิงสาวไม่เคยเป็นแบบนี้เลย มันเพราะอะไรกัน หรือเป็นเพราะเขาทำอะไรให้เธอรู้สึกแยะหรือเปล่าล่ะ

ยิ่งคิดปฐวีก็ยิ่งปวดหัวจนต้องกุมขมับ เขาจึงหยิบโทรศัพท์มาเปิดเพื่อหาอะไรดูแก้เครียด ในตอนนั้นเองแท็บเล็ตเด้งเตือนข้อความของเพลงพินก็เด้งขึ้นมา เขารีบกดเข้าไปดูในทันที

Pleng : ตารางงานของวันนี้ค่ะ

พอรู้ว่าเลขาฯ ตื่นแล้ว ความใจร้อนของชายหนุ่มจึงเริ่มทำงาน ส่งผลให้เขากดปุ่มโทร. หาเธอ ไม่เสียเวลาพิมพ์ข้อความโต้ตอบสักเสี้ยววินาทีเดียว

“ฮัลโหลคุณเพลง”

“ค่ะ” ปลายสายรับคำสั่งเสียงเรียบ

“คุณ...” ปฐวีอีกอึก เคา่มือเบาๆ บนโต๊ะฯ ไม่รู้จะเริ่มต้นถามอย่างไร

“มีอะไรหรือเปล่าคะ เพลงกำลังจะออกไปวิ่ง”

“คุณวิ่งเสร็จก็ไม้ง”

“น่าจะหกโมงค่ะ”

“เสร็จแล้วคุณขับรถมารับผมหน่อย ก่อนเก้าโมง ผมอยากกลับแล้ว”

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” เพลงพินถามอย่างแปลกใจ ปกติปฐวีตื่นสายมาก และไม่เคยให้เธอไปรับตอนเช้าตรู่

“หรือว่าบริการคนใหม่ไม่ประทับใจ”

“เปล่า ก็ดี แต่ผมแค่นอนไม่หลับ” ปฐวีเกาศีระะ แหงนเงย
ใบหน้ามองเพดาน

“แล้ววันนี้จะทำงานไหม้มั้ยคะเนี่ย” น้ำเสียงของเลขาฯ แสดง
ถึงความเป็นห่วงเป็นใย ตามด้วยเสียงถอนหายใจเบาๆ

ชายหนุ่มพอจะจินตนาการภาพสีหน้าของเธอออกเมื่อพูด
ประโยคนี้ออกมา เธอคงทำหน้าซึ้งกะตายแถมอ่อนใจอีกเช่นเคย

“ไหวอยู่ จีบสักชั่วโมงก็โอเคแล้ว ซื้อกาแฟแรงๆ มาให้ผมด้วย”

“โอเคค่ะ จั๊นเจ็ดโมงครึ่งเพลงจะไปรับที่โรงแรม แค่นี้ก่อน
นะค่ะ”

เพลงพิณวางสายไปแล้ว ปฐวีลุกขึ้นกลับเข้าไปในห้องนอนอีก
ครั้ง พอรู้ว่าเธอยังมีท่าที่ปกติ ดีกับเขาก็ทำให้เบาใจโข ครั้งนี้เขาจึงล้ม
ตัวลงนอนบนเตียงแล้วหลับลงได้ในที่สุด

2

ไร่นารักษ์จดทะเบียนเป็นบริษัท โดยใช้ชื่อว่าบริษัท
พนารักษ์ จำกัด มาเป็นเวลานานกว่ายี่สิบเก้าปี ตัวออฟฟิศทำการของ
บริษัทสร้างขึ้นใหม่ในรูปแบบอาคารสามชั้นที่สวยงามทันสมัยกว่า
เดิมเมื่อสองปีก่อน และตั้งอยู่ห่างจากทางเข้าไร่ประมาณสามร้อยเมตร
หากเดินทางเข้ามานอกจากเห็นไร่ลั่นจีแล้วก็จะเห็นออฟฟิศทำการเป็น
อันดับแรก ซึ่งมองเห็นๆ ไม่เหมือนออฟฟิศสักเท่าไร เหมือนบ้านสามชั้น
หลังใหญ่สไตล์โมเดิร์นมากกว่า

“สวัสดิ์ครับบอส สวัสดิ์ค่าบอส”

พนักงานทุกคนยกมือไหว้ทักทายเจ้านายด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเมื่อ
เห็นปฐวีในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวสุดเนี้ยบเดินเข้ามา โดยมีเลขาฯ คู่มืออย่าง
เพลงพินถือไอแพดกับหิ้วกระเป๋าแมคบุ๊กเดินตามหลัง ซึ่งเป็นภาพที่
พนักงานทุกคนเห็นทุกวันจนชินตาแล้ว

ไฉ่เรื่องราวของเจ้านายกับเลขาฯ ที่ทำงานด้วยกันมาเป็นทศวรรษ
ไม่ว่าบริษัทจะมีพนักงานหมุนเวียนเวียนผันไปแล้วกี่คนต่อกี่คน สอง
คนนี้ก็ยังคงอยู่คู่กันเหมือนน้ำเต้าหู้ปาต่องโก๋ ถือเป็นตำนานเล่าขานที่
ยังมีลมหายใจ เอาไว้บอกลูกบอกหลานในภายภาคหน้าได้

“สวัสดิ์ครับทุกคน ตั้งใจทำงานกันนะ” ปฐวีโค้งตัวเล็กน้อย

แล้วกล่าวกับพนักงานที่ตกทายเขาด้วยถ้อยคำเดิมๆ ทุกวันเหมือนตั้งโปรแกรมไว้ จากนั้นก็เดินขึ้นบันไดไปยังห้องทำงานชั้นสามของตัวเอง เมื่อถึงเวลาเริ่มงานแล้ว

ชายหนุ่มไม่ได้เป็นตัวของตัวเองนักหรือในเวลาทำงานแบบนี้ คนเราย่อมมีหลายห้วงโชน เขาจำเป็นต้องรักษาภาพลักษณ์เคร่งขรึมไว้เพื่อความน่าเชื่อถือตามคำแนะนำ (เชิงบังคับ) ของเพลงพิน ห้าปีที่แล้วมีข่าวลือไม่ค่อยดีเกี่ยวกับเขานัก และเธอไม่ต้องการให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ต้องการให้เขามีภาพลักษณ์ใหม่ที่ดีแบบนี้ไปเรื่อยๆ ซึ่งเอาเข้าจริงแล้วมันส่งผลดีกับทุกอย่าง กิจการไต่ขึ้น ตัวเขามีคนเข้าหามากยิ่งขึ้นในแง่ของธุรกิจ กระทั่งวงสังคมของคนใหญ่คนโต นับเป็นคอนเนกชันที่แข็งแรง

ร่างสูงใหญ่ นั่งลงที่เก้าอี้ พักหายใจได้แค่ห้านาที ซูเปอร์เลขา ก็ประเดิมงานแรกของวันโดยไม่รีรอ เธอหยิบแมคบุ๊กด้วยแขนข้างหนึ่ง แล้วใช้มือข้างที่ว่างจัดแจงลากเก้าอี้จากโต๊ะทำงานของเธอที่อยู่มุมห้อง มาตั้งตรงข้ามกับโต๊ะทำงานของเขา ทำแบบนี้เป็นปกติเมื่อต้องหารือกันเรื่องงาน

เพลงพินนั่งลงได้ก็ร่ายยาวทันที ทำเอาปฐวีที่กำลังจะอ้าปากถามเธอเรื่องเมื่อคืนเสียบลไปถนัด

“ภาพรวมผลผลิตทางการเกษตรของเราในไตรมาสนี้ มีผักกับผลไม้บางชนิดที่จำนวนผลผลิตลดลงไปถึง 15% ค่ะ แล้วคุณภาพผลผลิตก็ลดลงตามไปด้วย สาเหตุหลักๆ ที่เรารู้กันอยู่แล้วก็คือการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศหรือโลกร้อน”

“อืม ถึงผลผลิตจะลดลงแค่บางชนิด แต่ก็เป็นชนิดที่ตลาดมีความต้องการสูงตลอดทั้งปีเลยแฮะ” ชายหนุ่มลูบคาง ขณะจัดจ่อสายตากับชุดข้อมูลบนแมคบุ๊กที่เธอเปิดให้ดู

“เดี๋ยวพรุ่งนี้จะมีการลงพื้นที่กับนักวิชาการเกษตร แล้วก็คุยกับ

ทางที่มพัฒนาของเราค่ะ”

“เยี่ยมเลย แต่เอาเข้าจริงผมก็ไม่คาดหวังเท่าไร ปัญหาโลกร้อนนะใช้ว่าจะแก้ได้ง่ายๆ ที่ไหน ทัวโลกโดนผลกระทบเหมือนกันหมด เพราะเราควบคุมดินฟ้าอากาศไม่ได้”

“ก็จริงของคุณปัดคะ แต่อย่างน้อยเราก็ได้ลงมือทำอะไรสักอย่างไม่ว่าปัญหานั้นจะแก้ได้หรือไม่ได้ก็ตาม จริงมั๊ยคะ” เพลงพิณคลี่ยิ้มน้อยๆ พลังเล็กคิว

แม้ว่าธุรกิจหลักของไร่พนาวิเศษจะไม่ใช้การเกษตร 100% และเน้นขายการท่องเที่ยวมากกว่าก็จริง แต่ถึงอย่างไร พี่ซผักผลไม้ในไร่ยังคงส่งออกสร้างรายได้มาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ดังนั้นจึงต้องผลักดันและพัฒนามันต่อไปเรื่อยๆ ไม่หยุดย่ำอยู่กับที่เหมือนเมื่อห้าปีก่อน

“คุณปัดพักเบรกก่อนสักครึ่งชั่วโมงก็ได้เนอะคะ เดี่ยวค่อยเริ่มงานต่อตอนสิบโมงครึ่ง เมื่อคืนเพลงอบบรวนี่ด้วย เลยเอามาเผื่อคุณปัด”

ร่างอวบอิมลูกขึ้นเดินกลับไปโต๊ะทำงานของตน ล้วงกล่องพลาสติกใบกลมๆ เล็กๆ ลายดอกไม้้ออกมาจากกระเป๋าสะพาย นำกลับมาวางตรงหน้าปฐวี พร้อมเปิดฝาให้เสร็จสรรพ

“หืม” ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย มองบรวนี่หน้าอัลมอนต์ที่ตัดเป็นชั้นสี่เหลี่ยมพอดีคำดูน่ารับประทานสลักับมองหน้าเลขาฯ คู่ใจ

“ทำไมทำหน้าคอมเมนต์แบบนั้นล่ะคะ ดูไม่น่าทานเหวอ”

“ไม่ๆ ไม่ใช่แบบนั้น ผมแค่กำลังสงสัยว่าคุณเอาเวลาไหนไปทำขนม”

“ก็เมื่อคืนไงคะ เพลงเพิ่งบอกคุณปัดไปเมื่อกี้”

“เมื่อคืนนะใช่ แต่ที่ผมหมายถึงคืองานประมูลภาพวาดเมื่อคืนเล็กดิ๊ก แล้วคุณก็ต้องกลับมาเตรียมงานอะไรียบย่อยสารพัด คุณยังเอาแรงเอาเวลาที่ไหนไปอบขนมอีก แถมคุณยังตื่นเช้าออกไปวิ่ง”

ท่าที่ประหลาดใจแถมทิ้งทำให้เพลงพินหลุดขา ปฐวีคงไม่เชื่อ
แน่นว่าเธอสามารถทำอะไรได้มากกว่านั้นในคืนเดียว ระยะเวลาสิบสอง
ปีกับการทำงานเป็นเลขขา ทำให้เธอมีความสามารถในการบริหาร
จัดการงานกับเวลาได้เกินมนุษย์มนา

“เพลงแคนนอนไม่หัลบนะคะ ก็เลยหาอะไรทำเพลินๆ ไปเรื่อย
เปื่อย”

“พักผ่อนบ้างเถอะ ที่ผมคุณเอาแต่บอกให้พักผ่อน แค่มอบอก
ว่านอนไม่หลับ คุณก็เครียดแล้ว แต่ที่คุณบ้าง...” เสียงบ่นของปฐวีหาย
ไปในลำคอ เพราะมีบราวน์เนื้อหวานนุ่มละมุน ละลายในปากเข้ามา
แทนที่

“คุณปิดทานไปเถอะค่ะ บ่นเป็นคนแก่ไปได้” เธอว่าอย่างไม
จริงจังนัก หอบแมคบุ๊กพลางลากเก้าอี้ของตัวเองกลับไปโต๊ะทำงาน
ตามเดิมเพื่อจัดการงานเอกสารต่างๆ ต่อ

ปฐวีเหลือบมองหญิงสาวที่จ่อจอกับงานด้วยสายตาเยาะหยัน
หึ เพลงพินบ่นเขาได้เข้าเียน พอเขาบ่นนิดบ่นหน่อย เธอว่าเขา
เป็นคนแก่ซะงั้น หงุดหงิดนัก ทำไมเธอต้องข่มเหงรังแกเขาอยู่เรื่อย!

นั่งหงุดหงิดไปหงุดหงิดมา บราวน์ในกล่องก็หมดเกลี้ยง ปฐวีลุก
ไปเปิดตู้เย็น เทน้ำดื่มใส่แก้วสองใบ ใบหนึ่งดื่มเอง ส่วนอีกใบนำไปให้
เพลงพินที่โต๊ะทำงานของเธอ

เพราะออฟฟิศทำไม่ได้มีแม่บ้านคอยบริการตลอดเวลา นอก
เหนือจากเรื่องทำความสะอาดแล้ว เรื่องอื่นก็ต้องพึ่งพาบริการตัวเอง
ปฐวีไม่ใช่คนถือตัวขนาดที่ว่าจะบริการเลขขา ตัวเองในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
บ้างไม่ได้ เขากับเธอทำงานด้วยกัน เห็นหน้ากันตลอด แถมไม่ได้แยก
ห้องทำงานด้วยเนื่องจากชินกับการทำงานที่มีเธออยู่ใกล้ตัวไปแล้ว
เพราะเพลงพินไม่ใช่แค่เลขขา ธรรมดา เธอเป็นทั้งคู่หู คู่คิด บางทีเขา
อยากขอความเห็นอะไร หรืออยากปรึกษาอะไรก็คุยกับเธอได้เลยทันที

สะดวกกว่า ไม่ต้องมากพิธีรีตอง

“ขอบคุณค่ะ” เพลงพินกล่าวเสียงเรียบ รับแก้วน้ำจากเจ้านายมาดื่ม พอเห็นเขายังยืนนิ่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเธอจึงเอ่ยถาม

“มีอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“ผมมีเรื่องจะถามหน่อย”

“ว่ามาค่ะ”

“เมื่อคืนที่งานประมูลคุณเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมคุณดู... แปลกๆ”

“แปลกยังไงหรือค่ะ”

“ก็ดูเศร้าๆ ดูเหม่อๆ ตอนที่คุณกลับมาจากห้องน้ำไง” ปฐวีทบทวนถึงเหตุการณ์เมื่อคืนให้เธอฟัง

“เพลงไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อยค่ะ คุณบ๊อดคิดไปเองแล้ว เพลงปกติดี” เพลงพินแสสร้งทำเ็นชากลบเกลื่อน

“อืม ถ้าคุณไม่ได้เป็นอะไรก็ดีแล้ว” ปฐวีถอนหายใจ “แต่ถ้าเป็นอะไรคุณก็บอกผมได้ รู้ใช่ไหม”

น้ำเสียงเจือความเป็นห่วงเล่นเอาคนฟังแปลกใจโข แต่ก็พยักหน้ารับเบาๆ

“ค่ะ ขอบคุณคุณบ๊อดมาก”

เพลงพินรู้ว่าปฐวีไม่ใช่คนประเภทที่จะแสดงความเป็นห่วงเป็นใยพร่ำเพรื่อ ครั้นนี้อាកารของเธอคงดูผิดแผกน้าเป็นห่วงจนเขาเฉลียวใจ

แต่เรื่องของเธอไม่ได้สลักสำคัญอะไร บอกปฐวีไปก็เท่านั้น หน้าซ้ำเขาอาจจะหวัระเยะเธอ เมื่อรู้ว่าเธอโดนแฟนเก่าที่รักกันมากทิ้งไปอย่างไร้สาเหตุเมื่อสิบกว่าปีก่อน

รถมินิคูเปอร์สีเหลืองมาจอดหน้าบ้านพนาธิษในเช้าตรู่
วันเสาร์ ร่างอวบอ้วนในชุดเดรสสายเดี่ยวสีดำตัวยาว คลุมทับด้วยเสื้อ
คาดิแกนสีตุ่นก้าวเท้าลงมาจากรถ หอบช่อดอกบัวตูมสีชมพูสีขาวใน
ห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ไว้ในอ้อมแขน ในมือยังห้อยถุงข้าวของอีก
จำนวนหนึ่ง เดินเข้าไปในตัวบ้านอย่างทุลักทุเล

“สวัสดีค่ะคุณเพลง มาแต่เช้าเลย”

‘รุ่งกาญจน์’ แม่บ้านคนเก่าแก่ของครอบครัวพนาธิษเอ่ย
ทักทายหญิงสาวที่ตนคุ้นเคยเป็นอย่างดีด้วยรอยยิ้มสดใส

“พอดีเพลงไปตลาดเช้ามาค่ะ เลยซื้อน้ำเต้าหู้เจ้าโปรดกับ
ขนมปังสังขยามาฝากคุณท่าน มีของป่ารังด้วยนะคะ” เพลงพินยีนถุง
ในมือให้แม่บ้านวัยห้าสิบเศษ

“ตายจริง ขอบคุณมากๆ ค่ะ คุณเพลงมีน้ำใจตลอดเลย เตียว
ป่าให้เด็กจัดใส่จานเอาไปเสิร์ฟคุณท่านที่ห้องหนังสือนะคะ”

“ได้เลยค่ะ”

“แล้วนั้นห่ออะไรหะคะ” รุ่งกาญจน์นัยปากไปทางห่อกระดาษ
หนังสือพิมพ์ในอ้อมแขนของสาวสวย

“อ้อ ดอกบัวค่ะ พอดีมีคนเอามาขายที่ตลาด สวยมากเลยเพลง
ก็เลยซื้อมา กะว่าจะจัดใส่แจกันให้คุณท่าน คุณท่านชอบค่ะ”

“โห่ เพราะแบบนี้ป่าเลยไม่แปลกใจเลยที่คุณท่านจะรักคุณ
เหมือนลูกสาวแท้ๆ คนหนึ่ง” แม่บ้านผู้มากวัยทอดเสียงอ่อน ดวงตา
ที่ผ่านโลกมามากมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความเอ็นดู

“เพลงไม่อาจเอื้อมหะคะ ขึ้นไปเป็นลูกสาวคุณท่านคงได้หาร
สมบัติกับคุณปัดครึ่งต่อครึ่ง เป็นแบบนี้คุณปัดไม่ยอมแน่”

เพลงพินพูดติดตลก หลายครั้งที่ปฐวีมักค่อนข้างคิดว่าเธอคือลูก
รักของบิดาเขา เพราะรู้ใจไปหมดเสียทุกอย่าง ในขณะที่เขาไม่รู้อะไร
เลย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าเขาไม่พยายามและไม่ต้องการเรียนรู้เอง

มากกว่า

ปฐวียังคงมีอคติต่อบิดาของเขา แม้ว่าเหตุการณ์รุ่นๆ ของสอง
ไร่เมื่อห้าปีก่อนจะลงตัวแล้ว และเขาได้ปรับความเข้าใจกับบิดาในบาง
เรื่อง แต่ก็เชื่อว่าความรู้สึกที่เป็นผลพวงจากอดีตจะลบเลือนไปง่ายๆ

เพราะวิมลรัตน์...มารดาผู้ล่วงลับของปฐวียังคงเป็นปมฝังใจของ
เขาตลอดกาล

“ฉันเที่ยวเพลงขอตัวไปหาคุณท่านก่อนนะคะ” เพลงพินค้อม
ศีรษะลาธุรงค์กาญจน์ จากนั้นจึงเดินขึ้นบันไดไป

“คุณนัดกับพี่เพลงเขาจะแต่งงานกันเมื่อไหร่ปะป้า” เดหลี หลาน
สาววัยยี่สิบปีเดินเข้ามากระซิบกับผู้เป็นป้าแท้ๆ

“แต่งอะไร เขาแค่ทำงานด้วยกัน ไม่ได้เป็นแฟนกันสักหน่อย”

ธุรงค์กาญจน์ว่า แม้ลึกๆ ในใจจะแอบคิดว่าปฐวีกับเพลงพินเหมาะ
สมกันมากๆ ควรแต่งงานแต่งงานกันไปตั้งนานแล้วก็ตาม เพราะเท่าที่
เคยถามหญิงสาวมาก็ยังไม่มีคนรัก ปฐวีเองก็ยังไม่มี

“โห แต่เหมือนแฟนมากเลยนะ ยิ่งกว่าแฟนอีก แหมอยู่ด้วยกัน
มานานนาน เขาไม่นึกชอบๆ กันบ้างเลยหรือน้า” เดหลีตั้งคำถาม
ต่ออย่างใคร่รู้ ดวงตาของเด็กสาววิบวับแวววาวราวกับกำลังดูซีรีส์แนว
โรแมนซ์

“แหม ถ้าเขาชอบๆ กันจริงคงแต่งงานไปแล้วแหละมั้ง ไม่ปล่อย
เวลายืดเยื้อมาเป็นทศวรรษแบบนี้หรอก”

“โธ่ เสียายนะอะ หนูชอบคุณนี่เวลาเขาเถียงกันจริงๆ ยิ่งกับ
พระเอกนางเอกละครเนอะ”

“แล้วไปฟังเขาเถียงกันตอนไหนฮิไฉ่เคย์ ไปๆ จัดน้ำเต้าหู้กับ
ขนมปังสังขยาให้คุณท่าน เดี่ยวป้าจะไปเตรียมน้ำผลไม้กับขนมให้คุณ
เพลงเอง” ธุรงค์กาญจน์ยื่นถุงน้ำเต้าหู้กับขนมปังสังขยาให้หลานสาวแล้ว
โบกมือไล่

“รับทราบจ้า” เดหลีรับคำ รับจัดการทุกอย่างตามคำสั่งของผู้เป็นป้าด้วยความคล่องแคล่วว่องไว เพราะเธอเติบโตที่นี่และช่วยหยิบจับงานมาตั้งแต่เด็ก คุณท่านของบ้านหลังนี้จึงช่วยสนับสนุนทุนการศึกษาให้เธอได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของจังหวัด เธอพักหอพักในตัวเมือง พอช่วงเสาร์อาทิตย์ก็กลับไรมารับช่วยงานบ้านตามปกติ

ระหว่างเทน้ำเต้าหู้ใส่แก้ว เดหลีก็นึกถึงเรื่องของเพลงพินไปด้วย หญิงสาวเข้ามาทำงานที่ไร่พนารักษ์ตอนเดหลีแปดขวบ จวบจนตอนนี้อายุสี่สิบแล้วเพลงพินก็ยังอยู่ เดหลีจึงกล้าพูดได้เต็มปากเลยว่า ปฐวีกับเพลงพินชอบต่อล้อต่อเถียงกันให้เห็นตั้งแต่เท่าเธอเท่าผาหอย ตอนนั้นเพลงพินดูไม่ค่อยกล้ามากนัก ความกล้าดูจะเพิ่มตามวันเวลาและอายุที่มากขึ้น สวนทางกับปฐวีที่เหมือนความกล้าจะลดลงไม่หือไม่อือ เพลงพินว่าอะไรก็ว่าตามนั้นหากเป็นเรื่องงานกับเรื่องสำคัญ

เรื่องเดียวที่ชายหนุ่มจะกล้าต่อปากต่อคำด้วยได้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องไร้สาระไม่จริงจังเท่านั้น เช่น เมื่อสองเดือนก่อนปฐวีกับเพลงพินออกไปตีเบ็ดด้วยกันที่หลังบ้าน คนใช้ในบ้านก็ไปช่วยกันเป็นกองเชียร์พอเพลงพินชนะ ปฐวีก็โอดครวญเป็นการใหญ่

“คุณเอาลูกแบดพลาสติกมาตีอะ ผมไม่ถนัดก็เลยแพ้ ลองเป็นลูกขนไก่สิ คุณไม่ได้แถมผมหรอ?”

“คุณปิดอย่ามาโวห่วยเลย ถ้าคนมันเก่งใช้ลูกแบดแบบไหนก็เก่งหมดนั่นแหละ”

“ไม่ๆ มันไม่เหมือนกัน ผมไม่ยอมรับความพ่ายแพ้จนกว่าจะได้ตีลูกขนไก่”

“คุณปิดนี้ทำตัวเป็นคนพาล ก็ได้ แต่ถ้าคุณปิดแพ้เพลงอีกต้องโดนลงโทษนะคะ”

“ลงโทษอะไร”

“ต้องวิ่งรอบบ้านแล้วตะโกนว่า ‘ผมตีเบตกากมาก’ สามรอบให้ทุกคนในที่นี้เป็นพยานเลย”

“เกินไปแล้วนะเพลง! ผมเป็นเจ้านายคุณนะ มาสั่งให้ผมทำอะไรแบบนี้ได้ไง ไหนว่าเป็นห่วงภาพลักษณ์ผม”

“ไม่มีใครเห็นนอกจากคนกันเองที่อยู่ตรงนี้หรอกค่ะ ถ้าไม่ฉันคุณ บัณฑิตยอมรับความพ่ายแพ้ไปซะ เพลงจะไม่ยอมแข่งด้วยอีกรอบแน่”

และแล้วศึกตีเบตด้วยลูกขนไก่รอบที่สองก็เริ่มขึ้น ก่อนจะจบลงด้วยการที่ปฐวีต้องวิ่งรอบบ้าน ป่าวประกาศความพ่ายแพ้ของตนด้วยความเจ็บแค้น ส่วนเพลงพินกับคนอื่นๆ หัวเราะจนตัวงอท้องอืด เสรีจแล้วปฐวีก็ฮึดฮัด กลับเข้าบ้านไป เพลงพินต้องไปตามจ้อทีหลัง

ดูยังไงสองคนนี้ก็เหมือนคู่แข่งงานที่อยู่ด้วยกันมานานจนแก้เหงาเหวี่ยง...เดห์ลิดในใจ นำของที่จัดเสร็จแล้วทั้งหมดขึ้นไปเสิร์ฟตามคำสั่งของผู้เป็นป้า

ยามเช้าตรู่ของทุกวัน เปรมทตน์อ่านหนังสือที่มุมโปรด
มุมเดิมในห้องหนังสือ เขาคือบุรุษร่างสูงใหญ่วัยห้าสิบเจ็ดปีผู้ผ่านเรื่องราวมากมายในชีวิตอันแสนวุ่นวาย ดวงตาคู่คมที่กำลังกวาดตัวอักษรบนหน้ากระดาษมีร่องรอยของความสงบและปล่อยวางอยู่ในนั้น

ชีวิตของเขา...นอกจากหนังสือกับหลานสาวตัวน้อยๆ ที่ทำให้ใจเป็นสุขก็ไม่มีสิ่งใดให้ห่วงหน้าพะวงหลังแล้ว กิจการในไร่เขาส่งมอบให้ลูกชายดูแลทั้งหมดมานานหลายปี

อันที่จริง หากจะว่าเปรมทตน์ไม่มีห่วงเลยก็ไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เขายังมีห่วงอยู่เรื่องหนึ่ง

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เปรมทตน์เงยหน้าจากหนังสือก่อนจะ

ตะโกนออกไป

“เข้ามาได้เลย”

“เพลงเองคะคุณท่าน อรุณสวัสดิ์นะคะ”

ร่างระหงก้าวเท้าเข้ามาในห้องพร้อมกับน้ำเสียงเย็นใส ใบหน้า
งดงามเฉยรอยยิ้มที่ทำให้เอาทั้งห้องแทบจะสว่างโดยแสงอร่าจากตัว
เธอ

“อ้าวหนูเพลง มาแต่เช้าเชียว หอบอะไรมาด้วยนะอี” เขาทักทาย
กลับด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี เหลือบมองห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ในอ้อม
แขนเธอ

“ดอกบัวคะ เพลงซื้อมาจากตลาด เอามาเปลี่ยนดอกไม้ในแจกัน
ให้คุณท่าน”

เพลงพินิจจดจ่อกำหนดดอกบัววางไว้บนชุดโต๊ะไม้สักกลางห้อง
ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากเก้าอี้ไม้โยกตัวโปรดของเปรมทัตเท่าใดนัก เธอหยิบ
กายนั่งลงบนเก้าอี้ แกะห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ นำดอกบัวตูมออกมา
พับกลีบ

“ขอบใจนะหนูเพลง” บุรุษผู้มากวัยทอดเสียงอ่อน

“ไม่เป็นไรเลยคะ เพลงซื้อน้ำเต้าหู้กับขนมปังสังขยาที่ครั้งก่อน
คุณท่านบอกว่าอร่อยมาให้ด้วยนะคะ บอกให้ป้ารู้จักใส่จานแล้ว อีก
เดี๋ยวน่าจะขึ้นมา” หญิงสาวบอกเรื่อยๆ มือเรียวยาวพับกลีบดอกอย่าง
ตั้งใจ

“เฮ้อ หนูเพลงคงเบื่อค่านี้นี้แล้ว แต่ฉันจะพูดอีกครั้ง...ขอบใจนะ”

เปรมทัตไม่รู้ว่าจะกล่าวคำใดแล้วจริงๆ แม้รู้อยู่แก่ใจว่าความ
แสนดี ความใส่ใจ ความห่วงใยที่เลขาฯ ลูกชายมอบให้เขาประหนึ่ง
คนในครอบครัวตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมานี้มาไม่อาจแทนค่าด้วย
คำขอบคุณแค่คำเดียว

“คุณท่านก็คงจะเบื่อค่านี้นี้แล้วเหมือนกัน แต่เพลงจะพูดอีกครั้ง...

“ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวหัวเราะ่วน

“ภาพวาดที่หนูเพลงเลือกประมุขมาสวยมากเลย ฉันนั่งมองทุก
วันตั้งแต่ได้มา”

เขาเหลือบมองไปทางภาพวาดที่นำมาติดฝาผนังห้องหนังสือ
เป็นภาพของเหล่านางกินรีโฉมสะคราญ สิ่งมีชีวิตในวรรณคดีที่อาศัย
ในป่าหิมพานต์ กำลังร่ายรำอยู่เหนือสระอโนดาตด้วยท่วงท่าอ่อนช้อย
งดงามราวกับภาพวาดนี้มีชีวิตจริง ๆ

“คุณท่านรู้ได้ไงคะว่าเพลงเป็นคนเลือก” เพลงพินเล็กควมอง

“โอ๊ย ไม่เห็นต้องถาม จะมีใครรู้ใจฉันไปมากกว่านี้ ถ้าลูกชาย
ฉันเลือกนะโลกกลับตาลปัตรพอดี” เปรมทัตหัวเราะพลันส่ายหน้า

“แต่คุณปิดกั้นถือว่ารู้ใจคุณท่านในระดับหนึ่งนะคะ เพราะคุณปิด
โยนให้เพลงเลือกอีกที” เลขาฯ สาวอมยิ้มกริ่ม

“ช่วงรายนั่นเถอะ มาคุยเรื่องหนูเพลงบ้างดีกว่า ช่วงนี้เป็นยังไง
บ้างล่ะ”

“สบายดีนะคะ งานก็เรื่อยๆ ค่ะ ช่วงนี้มันอยู่ตัวแล้ว ไม่ได้มีอะไร
มาก เพลงว่าช่วงวันหยุดยาวจะลากลับบ้านที่สมุทรสงคราม ไปเยี่ยม
พ่อกับน้องๆ”

“ดี ๆ เอ้อ แล้วพ่อหนูเพลงกับน้องๆ สบายดีมั๊ย”

เปรมทัตพอจะทราบเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวและภูมิลำเนา
คร่าวๆ ของเพลงพินอยู่บ้าง เธอมีบิดาวัยไล่เลี่ยกันกับเขา ทำสวน
มะพร้าวกับส้มโออยู่ที่สมุทรสงคราม มีน้องชายน้องสาวอีกสองคน
ส่วนเธอเป็นลูกคนโต

“สบายดีค่ะ พ่อของเพลงเขาก็แข็งแรงดี เพลงกับน้องขอร้องให้
เขาเกษียณได้แล้วเขาก็ไม่ยอม บอกว่าอยากทำงาน ให้อยู่เฉยๆ นิ่งๆ
นอนๆ มันอึดอัด ก็เลยตามใจเขา ปลอมให้เขาทำไรทำสวนต่อไป แต่
ให้จ้างคนงานมาช่วยเพิ่ม”

“พ่อหนูเพลงเขาคงผูกพันกับไร่วสวนเหมือนคุณพ่อของฉันนี่แหละ รักมากเหลือเกิน ทำทั้งชีวิตตั้งแต่หนุ่มยันแก่ตาย ต่างกับฉันที่ไม่ได้รักมากมายอะไร ถนัดทำธุรกิจค้าขายมากกว่า ให้คนงานที่เขาเก่งๆ มีความรู้ทำไป”

“ไม่เห็นเป็นไรนี่คะ คนเราก็ถนัดไม่เหมือนกัน เพลงเองก็ไม่ได้ชอบทำอะไรทำสวนที่บ้านขนาดนั้นหรอกค่ะ แต่ก็มีความรู้พอทำเป็นอยู่บ้างเพราะโตมากับที่นั่น ยิ่งพุดด้วยแล้วยิ่งไม่ชอบใหญ่ คงมีแค่พ่อกับเพชรเท่านั้นแหละที่มีแพลนกับสิ่งนี้ ถึงขนาดที่เพชรตั้งใจสอบเข้าคณะเกษตรศาสตร์เพื่อกลับมาพัฒนาไร่วสวนที่บ้าน”

เพลงผินเล่อกลัวหัวเราะ สามพี่น้องประกอบด้วยเธอผู้เป็นพี่สาวคนโต พรพัฒน์ น้องชายคนกลาง และพิมพ์เพชร น้องนุชสุดท้องของครอบครัว พรพัฒน์อายุ 27 ปี เป็นพนักงานออฟฟิศเต็มตัว กำลังไปได้ดีกับตำแหน่ง Marketing Executive ในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง ส่วนพิมพ์เพชรอายุ 20 ปีแล้ว เรียนอยู่ปี 2 ที่มหาวิทยาลัยมีชื่อของจังหวัดนครปฐม

“แล้วหนูเพลงล่ะ รู้จักกันมาเป็นสิบๆ ปี ฉันยังไม่รู้เลยว่าหนูเพลงชอบทำอะไร มีความฝันอยากทำอะไร”

เปรมทัตปิดหนังสือลง กอดคอรอฟังคำตอบจากหญิงสาวรุ่นลูกอย่างตั้งใจ ริมฝีปากเผยรอยยิ้มจางๆ

“ความฝันของเพลงเธอคะ...” เสียงหวานครวญในลำคอ ละฝ่ามือจากดอกบัวตูมสีชมพูที่พับเสร็จเพียงครึ่งเดียว ใบหน้าสวยเหงางยขึ้นเล็กน้อยระหว่างครุ่นคิด

“เอาจริงๆ เพลงก็แทบจะจำไม่ได้แล้วละค่ะว่าความฝันของเพลงคืออะไร”

ฟังดูน่าเศร้า แต่มันเป็นเช่นนั้น ความฝันของเธอถูกฝังกลบไปตั้งแต่ตอนอายุสิบเจ็ดปีหลังจากสูญเสียมารดาไปด้วยอุบัติเหตุรถชน

ภาระหน้าที่รับผิดชอบครอบครัวตกมาเป็นของเธอในฐานะพี่คนโตร่วมกับบิดาตั้งแต่นั้น

“...”

“เพลงน่าจะ...อ้อ ใช่ค่ะ เพลงนี้ก็ออกแล้ว เพลงเคยอยากเป็นเซฟ เพลงชอบทำขนมมาก มีความฝันว่าอยากไปเรียนทำขนมจริงจัง แล้วกลับมาเปิดร้านของตัวเอง แต่ก็นั่นแหละค่ะ เรียนทำขนมก็ใช้เงินเยอะ ไม่มีอะไรกันที่ว่าจบมาแล้วจะได้งาน หรือทำธุรกิจของตัวเองก็ไม่มีเงินทุน ทำแล้วไม่รู้จะไปรอดมั๊ย เพลงเลยเลือกเรียนอะไรที่มันมั่นคงมากกว่า จบมาแล้วมีงานทำ ช่วยส่งเงินให้น้องๆ เรียนได้เน้อ”

“หนูเพลงคงเหนื่อยมามาก เสียสละความฝันของตัวเองเพื่อครอบครัว” เปรมทักผ่นลมหายใจเบาๆ รู้สึกเห็นใจหญิงสาวนัก

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เพลงพินิจึกยิ้มกว้างจนตาหยี แทบไม่มีร่องรอยของความเศร้าอยู่ในดวงหน้างดงามเลย

“ความฝันของเพลงก็คือเห็นน้องๆ ได้เรียนจบ มีชีวิตที่ดี แล้วพอไม่ต้องเหนื่อยเกินไปสำหรับลูกสามคน วิญญาณแม่เพลงเขาก็จะได้ไปสบาย ไม่มีห่วงพะวงครอบครัว”

“แม่หนูเพลงเขาต้องภูมิใจในตัวหนูแน่ๆ เชื่อฉันเถอะ ฉันยังภูมิใจในตัวหนูเลย หนูเป็นเด็กดี สมควรได้รับแต่สิ่งดีๆ นะ”

เปรมทักกล่าวเสียงนุ่มนวล ชื่นชมและเอ็นดูเพลงพินเหลือเกิน ถ้าเธอมาเป็นลูกสาวของเขาคงดี แต่ทุกวันนี้เธอปฏิบัติกับเขาไม่ต่างจากพ่อแท้ๆ ของเธอเอง เขาก็ซาบซึ้งมากแล้ว

“ชีวิตนี้เพลงได้รับสิ่งดีๆ เยอะแล้วค่ะ ตั้งแต่ที่คุณบิดาให้โอกาสเพลงได้มาทำงานจนตั้งตัวได้ มีเงินส่งน้องๆ เรียน ส่งเงินจนเจือครอบครัว แถมคุณท่านเองก็หยิบน้ำใจให้เพลงนับครั้งไม่ถ้วน เพลงมีความสุขเหมือนวันนี้เป็นบ้านหลังที่สองของเพลงเลยละค่ะ”

“เพราะหนูเพลงดีกับฉันมาก จะไม่ให้หยิบน้ำใจตอบแทนได้

ยังงั้นล่ะ อ้อ แล้วที่จริงนะ ฉันว่าเป็นโชคดีของเจ้าปัดมากกว่าที่หนูเพลงมาสมัครงานที่นี่ ไม่งั้นคงไม่เป็นผู้เป็นคนเหมือนอย่างทุกวันนี้หรอก”

“คุณท่านก็พูดเกินไปค่ะ” เพลงพินสายหน้าพร้อมอมยิ้ม หยิบกำนดดอกบัวบนโต๊ะมาพับกลับต่อ

“หนูเพลงอยากเปิดร้านขนมอยู่หรือเปล่า ฉันจะสนับสนุนเงินทุนให้หนูเอง หนูไม่ต้องคืนฉัน ถือว่าเป็นการตอบแทนที่หนูดูแลฉันมาตลอดสิบกว่าปี”

ข้อเสนอเสนอล้ำค่านาทีทองเช่นนี้ ใครไม่รับไว้ก็คงเสียดิเด็มทนจั้นเพลงพินคงเป็นคนเสียดิเด็มแล้วแหงๆ

“เพลงรับไว้ไม่ได้ค่ะคุณท่าน มันมากเกินไป อีกอย่างหนึ่งเพลงไม่ได้อยากทำขนาดนั้นแล้ว มันเป็นเรื่องที่เลือนราง ทุกวันนี้เพลงทำงานประจำก็โอเคดี ได้ทำขนมเล่นๆ แบบไม่กดดันก็มีความสุข”

“ตามใจหนู อะก็ได้ที่หนูเพลงทำแล้วมีความสุขมันดีทั้งนั้น แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่หนูเพลงหมดไฟกับงานที่บริษัทเราแล้ว เปลี่ยนใจอยากไปมีธุรกิจของตัวเองก็มาบอกฉันได้เสมอ ฉันยังยืนยันคำเดิมว่าจะสนับสนุนทุนให้หนู”

เปรมทัตยังคงหนักแน่นในเจตจำนง แม้จะรู้อยู่ลึกๆ ว่าเพลงพินมีอาจเปลี่ยนใจได้ง่ายๆ หรืออาจมีเปลี่ยนใจเลย เธอเป็นคนรักศักดิ์ศรี ยืนด้วยลำแข้งของตัวเองเสมอมา เธอไม่มีวันรับเงินก้อนใหญ่จากเขาฟรีๆ แน่ อีกประการหนึ่ง...เธอผูกพันกับงานของเธอมากเกินไปกว่าจะละทิ้ง จะพูดว่าเป็นงานคงไม่ถูกเสียทีเดียว ต้องพูดว่าเป็นที่ตัวบุคคลต่างหากที่ทำให้เธอมีอาจละทิ้งได้

ลูกชายของเขา...เป็นพันนาการเหนียวแน่นของหญิงสาว

“ขอบพระคุณคุณท่านมากค่ะที่หวังดีกับเพลง”

เพลงพินยกมือประนมไหว้ขอบคุณอย่างอ่อนน้อม ไม่ได้พูด

อะไรต่อจากนั้น เธอลุกขึ้นนำแจกันใบเก่าไปเปลี่ยนน้ำที่ห้องน้ำด้านนอก จากนั้นกลับเข้ามาพร้อมแจกันสะอาดบรรจุน้ำครึ่งหนึ่งพร้อมใส่ดอกบัว เธอจับก้านดอกบัวแต่ละดอกมาปักใส่แจกัน บรรจงจัดสลัสดัดก้านยาวสั้นให้เป็นพุ่มสวยงาม

“อย่าหาว่าฉันเจ้ากี้เจ้าการเลยนะหนูเพลง ฉันเห็นหนูเพลงเป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่ง ฉันเลยอยากให้หนูเพลงได้เจอสิ่งดีๆ” เปรมทักว่าต่อ

“สิ่งดีๆ นี่หมายถึงอะไรหรอคะ” หญิงสาวเล็กคิ้วขมวด

“ฉันมีคนที่อยากแนะนำให้คุณเพลงรู้จัก เป็นลูกชายของเพื่อนสนิทภรรยาฉันนะ เขาจะมาทานข้าวกลางวันพรุ่งนี้ หนูเพลงมาทานด้วยกันนะ”

“อ้อ ได้เลยคะ”

เพลงพิณตัดสินใจตอบรับทันที เธอทางออกได้ไม่ยาก คุณท่านคงอยากแนะนำให้เธอรู้จักกับชายหนุ่มสักคน อยากให้เธอได้เจอกับความรัก เธอไม่ได้คาดหวังเรื่องนี้อยู่แล้ว ถ้าเป็นความตั้งใจของคุณท่าน เธอก็ยินดีจะทำตาม คงไม่ได้เสียหายอะไร

“ลูกชายเพื่อนคนนี้นัยน์หนุ่มยังแน่น หน้าตาดี อายุไล่ๆ กับหนูเพลงเลย เรียนจบโทจากสวีเดนเชียวนา” เปรมทักบอกอย่างอารมณ์ดี

“ฟังดูแล้วโพรไฟล์ดีจังนะคะ เขาไม่มีแฟนแล้วหรอ” หญิงสาวพูดติดตลก

“ยังไม่มีหรอก ยังโสด ฉันสืบมาดีแล้ว อยากแนะนำให้รู้จักกับหนูเพลง เผื่อจะได้เป็นเพื่อนกัน”

“ใครจะเป็นเพื่อนใครหรอครับคุณพ่อ”

เสียงเข้มอันแสนคุ้นหูดังมาจากตรงกรอบประตูห้องโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย เล่นเอาเพลงพิณที่ได้ยินถึงกับสะดุ้งโหยง ดอกบัวที่ถือไว้ในมือ

ร่วงลงสู่พื้น

“คุณปัด”

ปฐวีก้าวเข้ามาภายในห้องด้วยท่าที่ไม่อนาทรร้อนใจ เขาวาง ถาดที่เดหีลัจดมาให้ลงบนโต๊ะตัวเดียวกับที่เพลงพินนั่งจัดดอกไม้อยู่ ในถาดมีน้ำเต้าหู้ น้ำผลไม้กับชุดขนมปังสังขยาและลูกชุบ ซึ่งเขาอาสา เอาเข้ามาให้เองหลังพบว่าประตูห้องหนังสือเปิดอยู่ และเพลงพินกำลัง สนทนาอยู่กับบิดาของเขา

“ว่าไงครับ สรุปีใครจะเป็นเพื่อนใคร” ชายหนุ่มถามย้ำอีกครั้ง ดึงเก้าอี้ที่วางอยู่ออกมาแล้วนั่งลงข้างเลขาฯ ของตน

“ไม่มีอะไร พ่อแค่จะแนะนำคนดีๆ ให้หนูเพลงเขาได้ทำความ รู้จักเฉยๆ” ประมัตถมีท่าทีสงบนิ่งระหว่างตอบคำถาม เขาลุกขึ้นจาก เก้าอี้มาโยกเดินมาหยิบแก้วน้ำเต้าหู้ไปดื่ม

“ถ้าฉันก็ดีครับ เผื่อเลขาฯ ผมจะได้มีแฟนกับเขาบ้าง” ปฐวีไหว ไล่ หยิบก้านดอกบัวที่ยังเหลือในห่อหนังสือพิมพ์มาพับหน้าตาเฉย ไม่สนใจคนข้างกายที่หันมามองค้อนตาเขียวใส

“คุณท่านก็น่าจะแนะนำผู้หญิงดีๆ ให้คุณปัดสักคนเหมือนกัน นะคะ เผื่อจะได้แต่งงานแต่งงานไปให้เมียตัดนิสัยเสียบ้าง” เพลงพิน ว่าให้อย่างเจ็บแสบ

“โอ๊ย” ทว่าชายหนุ่มผู้เป็นเจ้านายกลับหัวเราะ

“ผมยังต้องให้ใครตัดนิสัยอีกเหรอ สิบสองปีที่ผมทำงานกับคุณ ก็เหมือนอยู่โรงเรียนดัดสันดานแล้ว”

“คุณปัดพูดเวอร์อะ”

“หรือคุณจะเถียงว่าไม่จริง” เขาเลิกคิ้วพลาถยัมยั่ว

“จริงแค่ครึ่งเดียวค่ะ มันไม่ใช่การดัดนิสัย แต่คือการดูแล บุคลิกภาพของคุณปัดให้ดูดีมีสง่าอยู่เสมอ มันเป็นหน้าที่ของเพลง ตั้งแต่คุณรับเพลงเข้าทำงานต่างหาก” เพลงพินทำปากย่น แยก้าน

ดอกบัวที่พับไม่สวยเท่าใหร่นักในมือของปฐวีมาพับใหม่เสียเอง

“อ้าว พาลละ” ปฐวีเอาไหล่ของตนกระทบไหล่ของหญิงสาวเบาๆ เป็นการเอาคืน

“เอาละ สองคนอย่าทะเลาะกันเลย ถือว่าสงสารคนแก่อย่างพ่อเถอะ หัวใจจะวาย”

เปรมทัตแสรังพุดไปอย่างนั้นเอง ทั้งที่ตอนนี้เขาแทบจะกลั้นยิ้มไว้ไม่อยู่

สนุกทุกครั้งยามได้ฟังสองหนุ่มสาวได้เถียงกัน มวยถูกคู่แท้ๆ เพลงพินคือคู่ชกที่สมน้ำสมเนื้อแล้วสำหรับลูกชายหัวดีของเธอ

“แล้วเพื่อนสนิทของภรรยาคุณท่านเป็นใครหรือคะ”

หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องคุย เอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำผลไม้ในถาดมาดื่มหลังจัดดอกไม้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอสังเกตเห็นปฐวีโน้มหน้าเล็กน้อยเมื่อได้ยิน ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะบทสนทนาเกี่ยวข้องกับมารดาของเขานิดหน่อย

“เขาชื่ออ้อม เป็นเจ้าของไร่ทานตะวันที่อยู่อีกอำเภอหนึ่ง เป็นเพื่อนสนิทกับแม่ของเจ้าปัดเขาตั้งแต่สมัยสาวๆ พຽ່งนี้เขาจะมาเที่ยวหา มากับลูกๆ เขา ฉันก็เลยเชิญเขาทานข้าวกลางวันด้วยกันที่นี่เลย แกก็เตรียมตัวให้พร้อมนะปัด พຽ່งนี้ต้องต้อนรับแขกคนสำคัญของแม่แก” ประโยคสุดท้าย เปรมทัตหันมาย้ากับลูกชาย

“ครับ” ปฐวีพยักหน้ารับ หยิบลูกชุปในงานมารับประทาน

“เขาเคยมาเยี่ยมแกตอนเด็กๆ หลายหนจำได้มั๊ย” คนเป็นบิดาถามต่อ

“พอจำได้บ้างครับ แต่ครั้งสุดท้ายที่มาเยี่ยมน่าจะตอนผมสิบห้า คุณน้าอ้อมชอบพาลูกสาวมาด้วย ชื่ออะไรผมก็จำไม่ได้”

“ชื่อหนูงาม” เปรมทัตบอกยิ้มๆ

“อ้อ งามนั่นเอง ก็ว่าอยู่ทำไมคຽนๆ”

จริงๆ ไม่ใช่แค่ปฐวีเท่านั้นที่คุ้น เพลงพินเองก็รู้สึกคุ้นหูชื่อนี้อย่าง
น่าประหลาด ตั้งแต่ชื่อไร่ทานตะวันจนถึงชื่ออ้อมกับงาม ทว่านี่ก็เท่าไร
ก็นึกไม่ออก

“แล้วทำไมคุณอ้อมเขาถึงไม่ได้มาเยี่ยมอีกเลยล่ะคะ”

“อ้อม เหมือนเขาก็คงวุ่นๆ กับงานที่ไร่เขานั้นแหละ ไร่เขาไม่ใหญ่
มาก แต่ก็ทำเงินได้ดีพอสมควรเลยนะ สามี่เขาก็เป็นเจ้าของบริษัท
ค้าไม้ เอ...แล้วเหมือนจะมีช่วงหนึ่งที่เขาไปอยู่สวีเดนหลายเดือนเลยละ
พาลูกชายไปรักษา”

“ไม่ยักรู้ว่าคุณน้าอ้อมมีลูกชายด้วย” ปฐวีพิมพ์ออกมา

“มีๆ แต่เขาไม่เคยพามา เป็นลูกติดสามี่เก่า”

“แล้วลูกชายเขาเป็นอะไรหรือคะถึงต้องไปรักษาที่ต่างประเทศ”
เพลงพินสงสัย

“เหมือนจะเป็นเนื้องอกในสมองมั้งเท่าที่จำได้แล้วเคยโทร. คุย
กันอยู่ สามี่ของคุณอ้อมเขารู้จักหมอเก่งๆ อยู่ทีนั้น ก็เลยติดต่อให้คุณ
อ้อมพาลูกชายไปรักษา จนกระทั่งหายดีนั่นแหละ” เปรมทัดเล่าเรื่อยๆ
ตี่มน้ำเต้าหู้จนหมดแก้ว แล้วจึงมาหยิบจานขนมปังสังขยาไปรับ
ประทานบ้าง

“โชคดีจังนะคะ”

สำหรับคนมีฐานะ อะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น โรคภัยที่ว่าถึงตาย
ก็สามารถหายเป็นปลิดทิ้งได้

“หมั่นตรวจเช็คสุขภาพกันนะ ทั้งเจ้าปัดทั้งหนูเพลงเลย อย่ามัว
แต่พาคนแก่อย่างพ่อไปตรวจสุขภาพ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับคุณพ่อ เลขาฯ ผมบังคับตรวจสุขภาพ
ประจำทุกปี ไม่รู้สุขภาพตัวเองได้ตรวจบ้างหรือเปล่า” ปฐวีมีวาทะ
กลับมาสัพยอกเพลงพิน

“ถ้าไม่แข็งแรงคงอยู่ให้คุณปัดใช้งานไม่ได้จนถึงตอนนี้อะไร

ค่ะ”

“ก็ดี แข็งแรงแบบนี้ก็ดี”

“แต่ปีหน้าก็ไม่แน่ว่าจะ สุขภาพอาจจะทรุดโทรมลงก็ได้ ถึงตอนนั้นคงถึงวาระหาเลขาฯ ใหม่ให้คุณบัดพอดี”

เพลงพินกล่าวสีหน้าเรียบเฉย คำพูดที่เล่นที่จริงนั้นทำเอาปฐวี ถึงกับไปกินพูดไม่ออก เหมือนโดนหมัดน็อกกลางอากาศ

“เดี๋ยวเพลงขอตัวกลับก่อนนะคะคุณท่าน พอดีมีงานหลายอย่าง ต้องกลับไปทำ”

“อ้อ ไปเถอะหนูเพลง ขอขอบคุณมากสำหรับดอกไม้แล้วก็น้ำเต้าหู้ ขนมนั่งสังขยานี่นะ” เปรมทัดส่งยิ้มให้หญิงสาว ดวงตามีประกายของความสุก

“สวัสดิ์ค่ะ” ร่างอวบอิมยกมือไหว้ลา ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากห้องหนังสือไป ทิ้งให้ปฐวีนั่งจุ่มปักอยู่ที่เดิมด้วยความสับสนมึนงง สักพักหนึ่งจึงได้เอ่ยขอตัวบ้าง

“ฉันผมไปละ มีงานต้องทำเหมือนกัน”

“อืม”

เปรมทัดพยักหน้าให้ รู้ดีว่ามันคงน่าอึดอัดเกินไปสำหรับการอยู่ สันทนาการกันเพียงลำพัง ในอดีตที่ผ่านมาเขากับลูกชายมีปากเสียงกัน บ่อย ต้องมีเพลงพินคอยเป็นตัวกลางทำให้บรรยากาศไม่ขุ่นมัว แม้หลายปีมานี้เขากับลูกชายจะปรับความเข้าใจ ไม่ได้มีปากเสียงกันแล้ว แต่ก็ต้องอาศัยหญิงสาวเป็นตัวกลางเพื่อให้การพูดคุยไม่อึดอัดอยู่ดี